

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ'έξοχον παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, αληθείς παρασχόν εις την χώραν ήμών υπηρεσίας και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ανάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
'Εσωτερικού δραχ 7.—'Εξωτερικού φρ. χρ. 8
Αι συνδρομαί άρχονται την 1ην εκάστου μηνός
και είνε προκληρωταί δι' έν έτος.
Περίοδος Β'.—Τόμ 41"

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
'Εν 'Ελλάδι λεπ. 15.—'Εν τῷ 'Εξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ έν 'Αθήναις
'Οδός Ευριπίδου, αριθ. 38, παρά τῷ Βαρβάκειου
'Ετος 26" —'Αριθ. 51—52
'Εν 'Αθήναις, 27 Νοεμβρίου 1904

ΔΗΛΩΣΙΣ

Διά του σημερινού διπλού φυλλάδιου συμπληροῦνται τὰ 52 φύλλα, τὰ ὁποῖα ὑπεχρεώμεθα νὰ ἐκδώσωμεν ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου μέχρι τέλους Δεκεμβρίου 1904, καὶ λήγει ἡ συνδρομὴ τῶν μέχρι τῆς 31 Δεκεμβρίου ἐγγεγραμμένων. Αἱ νέαι αὐτῶν ἀποδείξεις διὰ τὸ 27ον ἔτος ἐκδίδονται ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου 1904 μέχρι 30 Νοεμβρίου 1905, διότι τοῦ λοιποῦ ὁ τόμος καὶ τὸ ἔτος τῆς «Διαπλάσεως» θ' ἀρχίῃ τὴν 1ην Δεκεμβρίου, καὶ οὐχὶ τὴν 1ην Ἰανουαρίου ὅπως μέχρι τοῦδε.

σκάλαν... Μετὰ πέντε λεπτά, δλοιοι ἐπιβάται τοῦ «Γοργοῦ» ἦσαν ἐπάνω εἰς τὴν Βικτωριαν, ὅπου τους ἀνεμενεν ἡ ἐγκαρδιωτέρα φιλοξενία καὶ ὄλοι αἱ περιποιήσεις τῶν ὁποίων εἶχον ἀνάγκη.

Ἴδου λοιπόν! ἐσώθησαν οἱ τροφίμοι τῆς Ἀντιλιανῆς Σχολῆς, οἱ έννα ἀριστεῖς τοῦ διαγωνισμοῦ τῆς κυρίας Σέυμαρ, καὶ μὲν αὐτοῦς ὁ κ. Ὁράτιος Πάττερσων, καθὼς καὶ ἐκεῖνος ὁ γέννατος Οὐίλ Μιτζ, εἰς τὸν ὁποῖον ὄλοι ἐχρεωστοῦσαν τὴν ὠσιτηριαν τῶν!

Ὁ Λουδοβίκος Κλωδιῶν διηγήθη ὄλοι τὰ συμβάντα ἀπὸ τὴν στιγμήν τῆς ἀναχωρήσεώς τῶν ἀπὸ τὴν Βαρβάδος. Ὁ κυβερνήτης τῆς «Βικτωρίας» ἔμαθεν ὑπὸ ποῖος συνθήκας ἐξετέλεσθη ὁ πρῶτος διάπλους, ὅταν ὁ «Γοργός» ἦτο εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ Χάρρη Μάρκελ καὶ τῆς συμμορίας του, κατόπιν τὴν ἐπίσκεψιν εἰς τὰς διαφόρους Ἀντίλλας, ἐπειτα πῶς ὁ Οὐίλ Μιτζ ἀνεκάλυψε τὰ σχέδια ἐκεῖνων τῶν ἀθλιῶν, πῶς οἱ νεαροὶ τοῦ σύντροφοι καὶ αὐτὸς ἠναγκάσθησαν νὰ φύγουν ἀπὸ τὸ πυρπολούμενον πλοῖον, καὶ τέλος, πῶς

Ἐσπικώθησαν καὶ ἄπλωσαν τὰ χέρια τῶν... (Σελ. 401, σελή. α')

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεχταὶ μέχρι τῆς 28 Δεκεμβρίου
Ὁ γάρ τις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δεῖν νὰ γράφωται τὰς λύσεις τῶν οὐ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ ἑξαετίῳ μας εἰς φανήλικας, ὃν ἕκαστος παρῆχει 30 φύλλα καὶ τιμὰτα φρ. 1.

550. Ἀεζιγροφός.
Τὸ πρῶτόν μου σημαίνει ἐν ἄρθρῳ ἀπ' τὰ τρία. Τὸ δεύτερον στηρίζει οἴκου, ναοῦς, μνημεῖα. Τὸ τρίτον στήν Ἄσιαν, ὠλύτα, ὄξ τοῦ εὐρος, Πρωτεύουσαν μεγάλην, πού βέβαια τὴν ἐξυρίζει.
Ἐστῆλη ὑπο τῆς Ἀσπίδος τῆς Ἀθῆνῶν
551. Σὺλλαδογράφος
Τρία σύμφωνα· κοντὰ-κοντὰ ζεῦω, Κτιζῶ πόλι· Ἰταλικὴ καί... χαζέω!
Ἐστῆλη ὑπο τῷ Κέκρον Νόμῳ
552. Μεταγραμματισμός.
Πέρω τὸ κουβίρι
Καὶ τὸ ἐτυμῶν
Τὴν κλωστή τοῦ ἀλλάζω,
Κιὰ πῆ τὸ κυτῶ.
Πῶ, πῶ, Παλαγία μου!
Τὶ θωρῶ μπροστά μου;
Πῆδος φοδερῶ!
Ἐστῆλη ὑπο τῷ Κέκρον Νόμῳ
553. Ἐνίγμα
Πτηνὸν εἶν' ἐκ τῶν γνωστών τὸ ἀρσενικόν μου,
Κατοικία πτερωτῶν τὸ θηλυκόν μου.
Ἐστῆλη ὑπο τῶν Πελοποννήσου
554. Κεκρυμμένον καὶ ἀνεστραμμένον Κυβόλεξον.
1.— Τὸν Ἀράπη ἀδικα λευκαίνει.
2.— Διὰ νὰ κάμῃς πρόσθεσιν κλασμάτων πρέπει ν' ἀναγάγῃς αὐτὰ εἰς τὸν αὐτὸν παρνομαστήν.
3.— Ἡ καρδία εἶνε τὸ σπουδαιότερον ὄργανον.
4.— Εἰς τὸν Ἄρην ἀσφαλῶς ὑπάρχουν ζῶα καὶ φυτὰ.

Ἐστῆλη ὑπο τῷ Ταπεινῷ Παισμὶ
555. Γωνία.
+ * * * * * = Ἰβντομον.
* + * * * * = Ἄττ. συγγραφεύς.
* * + * * * * = Λατίνος φιλόσοφος.
* * * + * * * * = Ρήτωρ ρωμαῖός.
* * + * * * * = Τόραννος.
* + * * * * = Μυθολ. τέρας.
+ * * * * * = Ζῶον φορηγόν.

Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν τὸνομα συγγενοῦ Ἀυτοκράτορος.
Ἐστῆλη ὑπο τῆς Ἀθῶας Καρδίας
556. Μωσαϊκόν.
Γνωστό: αὐτὸν ἀρχαῖον στρατηγὸν Κρόντην βαθεῖ καλὸν Μωσαϊκόν.
Ἐστῆλη ὑπο τῆς Ἀσπίδος τῆς Ἀθῆνῶν
557. Μεταμορφώσεις.
Ὁ Λέων δι' 6 μεταμορφ. νὰ γίνῃ θῶς.
Ἐστῆλη ὑπο τῷ Ταπεινῷ Παισμὶ

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἡ λέξις λεπτα 10, διὰ ὃν τοὺς συνδρομητὰς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος δὲος 10 λέξεις, διὰ ὃν καὶ αἱ ἀντιμεταταί τῶν 10 πληροῦνται ὡς νὰ ἦσαν 10 λέξεις.

(Καθυστερήσαν εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον)
Αναχωρῶν ἐντεῦθεν ἀποχαριετῶ με πῶνον τῆς καρδιάς μου, πρῶτα τὴν πατρίδα μου καὶ δεύτερον τοὺς καλοὺς φίλους καὶ εἰλάς τῆς «Διαπλάσεως», ὃν ὁ ἀποχωρισμός βαθεῖς με συγκινεῖ. Ἰδίως ἀποχαριετῶ τὰ μέλη τῶν Συλλόγων, εὐχόμενος ὅπως ἡ ὑπὸ τοῦ Κροτάλου καὶ ἐμοῦ ἀρραμμένη μέριμνα ὑπὲρ τῆς εὐρυτείας ἐν Βόλῳ διαδόσεως τῆς «Διαπλάσεως» διενεργεῖται ἑσασί.
Βέλος, 26 Ὀκτωβρίου 1904.

Νοητὴ Ρομφαλα, πρῶτον Ὀλυμπικός. (Δ, 148)
Παῦλο ἀντάλλαξιν δελταρίων καὶ εὐχαριστῶ τοὺς ἀποστειλαντάς μοι. — Κωνσταντίνος Ἡλιάδης. (Δ, 149)

Αναλλάσσω δελτάρια εἰκονογραφημένα πανταχόθεν. — Νικήτας Φαρρῶς, μαθητὴς Γυμνασίου, Δημητσάνα (Grèce). (Δ, 150)

Μενεξεδάμι (τὴ μανθάνω; ἡ Φαροπόδα ἀσθενεῖ βραχέως; γρήγορα, Θεέ μου, κάμῃ τὴν καλὰ) Κωνσ. Π. Λαϊδύλου (ἔλαθ'·) Ταρλαμπούμπαν (εὐχαριστῶ πολύ· καθὼς καὶ ὄλα τὰ μέλη τοῦ Συλλόγου) ὃ περὶ οὐ μ' ἐρωτᾷς, μένει ἀκόμη εἰς Δημητσάναν) Νυκτοκόρακα (δὲν πειράζει· εἴτε θάνατι εἴτε ὑπερβαίνει, ἔδω εἶνε τὸ ἴσιον) Βροντήν τοῦ Λιδε (ἔστειλε) Ἀι-Λαίφ τῶν Πατησίων, Μικρὸν Ἀεθιον κτλ. κτλ.

Εἰς ὄσας ἐπιστολάς ἔλαθα μετὰ τὴν 13 Νοεμβρίου ἄπαντήσω μετὰ τὸ προσεχές.

ΣΥΣΤΑΣΙΣ ΚΑΙ ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

πρὸς τοὺς συνδρομητὰς τῆς Διαπλάσεως

* Ἡ προσεχία τῆς ἐγγραφῆς καὶ τῆς ἀνομιώσεως τῆς συνδρομῆς διὰ τὸ 1905 με δικαίωμα συμμετοχῆς εἰς τὸ Λαχεῖον τῶν Δώρων καὶ με τὰ λοιπὰ προνόμια, — συμφώνως πρὸς τὴν Προκήρυξιν τοῦ 49ου φυλλάδιου, — λήγει τὴν 15 Δεκεμβρίου.

* Τὸ ἀσφαλέστερον μέσον ἀποστολῆς χρημάτων εἶνε ἡ Ταχυδρομικὴ Ἐπιταγή. Μόνον ἀπὸ μέρη ὅπου τὰ Ταχυδρομικὰ Γραφεῖα δὲν ἐκδίδουν ἐπιταγὰς, ὃ συνδρομητῆς δύναται νὰ στείλῃ τὴν συνδρομὴν του εἰς χαρτονομίσματα ἑλληνικὰ ὃ ἐκ τοῦ Ἐσωτερικοῦ, καὶ εἰς χαρτονομίσματα αἰουδήποτε Κρήτου· ὃ ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, καθὼς καὶ εἰς τοκομερίδια τῶν ἑλληνικῶν δανειῶν ἢ τοκομερίδια ἐπιταγῶν ἐπὶ Παρισίῳ, — ἐσώκληιστα πάντοτε ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς.

* Ποσὰ μὴ ὑπερβῶντα τὸ 1 φράγκον εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημα παντὸς Κρήτου. Μόνον ἐκ μέρη τῆς Τουρκίας ὅπου δὲν ὑπάρχουν ταχυδρομικὰ ἐπιταγὰ, εἶνε δεκτὰ καὶ μεγαλύτερα ποσὰ εἰς ὁθωμανικὰ γραμματόσημα· ἀλλὰ πρέπει νὰ ὑπολογίζῃ τις 5 γρότια δι' ἕ φράγκον δεῖν στέλλῃ ὁθωμανικὰ γραμματόσημα τοῦ ἐσωτερικοῦ, καὶ 7 γρότια δι' ἕ φράγκον δεῖν στέλλῃ ὁθωμαν. γραμματόσημα τοῦ ἐξωτερικοῦ.

* Οἱ ἔχοντες ἐλλειπὴ τὸν τόμον τῆς Διαπλάσεως τοῦ 1904 ἢ καὶ οἰονδήποτε ἄλλον τόμον, καὶ ἐπιθυμοῦντες νὰ τὸν συμπληρώσουν, εἰδοποιούνται νὰ στείλουν τὴν παραγγελίαν τῶν πρὸ τῆς 1ης Ἰανουαρίου, διότι κατόπι τὰ παλαιὰ φυλλάδια τῆς Διαπλάσεως θὰ τιμῶνται ὄχι λεπτὰ 15 ὅπως μέχρι τοῦδε, ἀλλὰ λεπτὰ 20. — Τὰ ζητούμενα φυλλάδια πρέπει νὰ ὀρίζονται ἀκριβῶς διὰ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν καὶ τοῦ ἔτους (ἀνεῦ ἡμερομηνίας), νὰ συναποστέλλεται δὲ καὶ τὸ ἀντίτιμον, διότι παραγγελία περὶ ἀποστολῆς φύλλων ἀνεῦ τοῦ ἀντιτίμου δὲν ἐκτελοῦνται.

* Ἐπίση· εἰδοποιεῖται ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ συμπληρώσῃ ἢ νὰ πλουτίσουν τὴν σειρὰν τῶν τόμων τῶν, διὰ τῶν 1ης Ἰανουαρίου πολλοὶ τόμοι τῆς Ἀ Περιόδου τῆς Διαπλάσεως ἐκ τῶν τιμωμένων ἀρχικῶς θὰ αὐτιμωθῶν εἰς δραχ. 2,50, διότι πλησιάζουν νὰ ἐξαντληθῶν. Ὅσοι συμφέρον τὸν εἶνε νὰ κάμουν τὰς παραγγελίας τῶν πρὸ τῆς 1 Ἰανουαρίου.

* Ἐπ' εὐκαρίῃ τῶν ἐγγραφῶν καὶ τῶν ἀνανοώσεων, ὑπενομιώμενον καὶ τὸ Σῆμα. Μετὰ τοῦ ἀντιτίμου τῆς συνδρομῆς εὐκολὸν εἶνε νὰ συναποστέλλουν καὶ τὸ ἀντίτιμον τοῦ Σήματος, οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ποικίλουν τὸ φάσμα τοῦτο καὶ διακριτικὸν κόσμημα τῶν συνδρομητῶν τῆς Διαπλάσεως.

* Παρακαλοῦνται οἱ μετὰ τῆς Διαπλάσεως ἀλληλογραφοῦντες, νὰ κάμουν τὰς ἐπιστολάς τῶν ὅπου τὸ δυνατόν συντομωτέρας, κατὰ τοὺς μῆνας τοῦτους τῆς μεγάλης συσσωρεύσεως ἐπιστολῶν.

λα μου δελε Μαλκούλα Σιάκη. Πῶς τὰ ὠνόμαζατε;
Με περιμένει ἀκόμη μεγάλος σωρὸς ἐπιστολῶν. Ἄλλ' ὃ διαθεσίμος χώρος, ἐτελείωσα καὶ τὰς ἀρίνω διὰ τὸ προσεχές.

Εἰς τὴν Κλήρωσιν τοῦ Λαχεῖου μερικοὶ ἀριθμοὶ ἐτυπώθησαν λαθηκαμένοι. Τὰ παραράματα αὐτὰ θὰ τα δημοσιεύσω εἰς τὸ προσεχές.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδωνύμα των, δεχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν ἀλληλογράφιαν μου καὶ εἰς τοὺς διαγωνισμοὺς μου τοὺς νέους μου φίλους: Φίλην τῶν Ζῶων (Μ. Β. ἰδού αὐτὸ «ἀφοῦ πραγματικῶς ἀγαπᾷ πολύ τὸ ζῶον» χαίρω πολύ διὰ τὴν χαρὰν πού σου προσενοῦν τὰ φυλλάδια μου) καὶ Ἰρησίαν Ἐλληνοπαίδα (Μ. Τ. αὐτὸ μόνον ἦτο ἐλεύθερον ἡγήγησε, βλέπω, νὰ ἐπιστρέψῃ ἀπὸ τὴν ἐξοχὴν.)

Ἄλλαγαί ψευδωνύμων: Ἐρωδὸς τῆς Μακεδονίας ([ΕΕ] διὰ τὴν ὠρατὴν ἐπιστολήν) καὶ Χωρικῆς τῆς Ἑλβετίας (+ + ἐξέλεξ αὐτὸ πού προτιμᾷ· [Ε] ἡ ἐπιστολὴ σου μοῦ ἦρεσε πολύ.
Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰν τελέξῃ. ἔξοχι· ἡ ἄγνοια τῆς Σοτηρίας μετὰ Ἄρθου τοῦ Σολωμοῦ, Σπέρτο Μονάχο, Ἀμαρῶνιδα καὶ Ζουβλια-Μουβλια — τὸ Πεπὸν τῆς Μπακράνας με τὴν Κροδλὴν, Ἰκαροῦ, Κολυμβητῆν τοῦ Καρτεσιου καὶ Λαγανιαν — ἡ Νεφελοδὸς Φογῆ με τὴν Γαλὴν τῆς Ἀρχόρας, Νανουσιαν καὶ Ἀνθοδῶν Νεοετήτα — ἡ Ἀδελφὴ Φυγῆ με τὸν Ἀπελιπὸν Ναυτην, Αἰθέρῶ καὶ Βάσκον δὲ Γάμα — ἡ Λευκὴ Νόξ με τὸ Λούπερκ δι Λούπ.

Ἡ Διαπλάσις ἀπαξέσει τὸν φίλου τῆς: Παρ. 1. Μελετόπουλον (ὃ ἀριθμὸς σου εἶνε 896· ὃὰ τὸν εἶδες σημειωμένον με μολύβι ἐπὶ τῆς ταινίας τοῦ βύρου, τὸ ὁποῖον ἦδη σου ἔστειλα.) Ἀνθοδῶν Νεοετήτα ([ΕΕ] τῆς τα ἔδωκα καὶ τί πολλὰ πού ἦταν!) Δαδῶν (ἐπὶ τῆς ἐστειλῆς) Φοῦ Ἀιθέρῶν (δὲν πειράζει) Φιλοπατρίδα Γάδα (χαίρω πού σ' ἐνεθέρωνε ὅσον ἡ ἀπάντησίς μου· αὐτὸ ἦτο ἀκριβῶς ὃ σκοπὸς μου) Ἀριάνην Ζαννῆ (ἔστειλα· ἀλλὰ ἀκόμη δὲν μου γράφεις συχνότερα;) Ναναγὸν τῆς Κενθίας (ἐλπίζω διὰ ἔγινες ἤδη καλὰ) Ἀστερόεντα Ὀδρανὸν (δὲν εἰμπορῶ νὰ σοῦ εἴπω πόσος ἔχει ἐκείνο τὸ ψευδωνύμον· ἡ χαρὰ μου εἶνε ναικῶν ἄτι ἔγινες ἀπὸ τοῦ ἐπιμελεστῆρος μαθητῆς· καλὰ λέγει ὃ μπαμπᾶς: τὰ γράμματα δὲν ἔρχονται οὐρανοκατέβητα!) Ἀθῶν Καρδιαν (ἔλαθα) Πύργον τῆς Πέτρας, Βοδῶπι, Ἦραν ([ΕΕ] διὰ τὴν ὠρατὴν ἐπιστολήν· εὐχαριστῶ πολύ διὰ τὰς καλὰς διαθέσεις) Νῆσον τῶν Σειρήνων (ἦλοσ' οἱ φίλοι μου τῆς Αἰγύπτου μοῦ ἔγραψαν διὰ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Σιδῶν [ΕΕ] ἡ περιγραφή σου ἦτο ἀπὸ τὰς ὠρατιέρας) Μααίχαν τῆς Χίου (εὐχαριστῶ πολύ) Ἐπερωμένον, Πιερόν τῆς Μελοσῆς (ἔστειλα· ἔχει καλῶς) Ὀρειῶν Θεοατῆς Νυκιδε (φαίνεται ὅτι ἐκρῶσας εἰς τὸ τῶξιδι· τῶρα εἰσαι ἐντελῶς καλὰ;) Ὀυροπόδ τοῦ Παραδέισου (ἔστειλα) Μόνου (ἔστειλα 35—47) Διακαθῆσαν Ἀσασαῖαδα ([ΕΕ] ἂ ἦθελα νὰ ἔξυρα κ' ἐγὼ τὸν κ. καθηγῆν, διὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσω) Περγίνα Τάλμαν (ἔχει καλῶς) Ἀρχιζέλιον ([ΕΕ] ἡ ἐπιστολή σου με συνεκίνησε) Κυρ. Μέντιον, Παιδικὴν Χαράν ([ΕΕ] διὰ τὴν λαμπρὰν ἐπιστολήν) Λευκὴν Νύκτα ([Ε] διὰ τὰς ἐντυπώσεις σου ἀπὸ τὴν Κυριακὴν) Μαρίαν Ἀντουανέτταν (ἔστειλα) Μαρίαν Καλεθρῶ (ὃ ἀριθμὸς σου εἶνε 1856· ἀλλὰ θὰ ἔλαβες ἤδη τὸ δωρὸν σου) Θεσσαλικὴν Ἀκτίνα (ἔχει καλῶς) Δωρίδα Παρθένον ([Ε] διὰ τὸ χαριτωμένον γραμματάκι) Μεγιστέα ([ΕΕ] σὲ συχαίρω διὰ τὸν νέον αἶλον—ὑπὸ ἐχεμύθειαν, — καὶ σου εὐχόμας καλὸ ταξίδι· ὃ κ. Φιλῶν σ' εὐχαριστεῖ δι' ὄσα γράφεις) Λιακὴν Ἡρώδα (ἔστειλα) Ὀρχάν Ἀκτίνα ([Ε] πῶς εἶνε πῶρα ὃ μικρὸς σου ἀδελφός;) Δημόδοκον, Θεσσαλικὸ

Και τότε, εξ όνόματος των συμμαθητών του, με φωνήν τρέμουσαν από την βαθειάν συγκίνησιν, ο Λουδοβίκος Κλωδιών ηύχαρίσθησεν τον Ουίλ Μιτζ δι' όσα είχε κάμη αυτός ό γυναικίτατος ναυτικός προς σωτηρίαν των. Και, ενώπιον εσφιγγαν εις τας άγκάλας των, όλοι έκλαιαν από χαράν και εύγνωμοσύνην.

Η «Βικτωρία» ήτο άνθρακοφόρον άτιμόπλοιον χωρητικότητος 2.500 τόνων, τό όποιον, αφού μετέφερε φορτίον γαιάνθρακος εις την Δομινικαν, επέστρεψε με τό έρμα του μόνον εις την Λίβερπουλ. "Αρα θα επήγγαινε τεύς επιβάτας του «Γοργού» κατ' εύθειαν εις την 'Αγγλίαν. "Επειδή δε ή «Βικτωρία» έπαιρνε τακτικά τά δεκαπέντε μίλια της τήν ώραν, ή έπάνοδος του κ. 'Ορατίου Πάττερσων και των νεαρών άριστέων ουτε μίαν έβδομάδα δεν θα έμεινεν όπισω.

Ένωσείται ότι, από την πρώτην εκείνην ήμέραν, χάρις εις τας περιποιήσεις που ηύραν, κανείς των πλέον δεν ένθυμείτο τους φυσικούς και ήθικούς κόπους, τας τρομεράς δοκιμασίας δι' των οποίων είχαν διέλθη. Όλα αυτά είχαν όπισθοδρομήσει εις την μνήμη των. Ησαν όλοι εύχαριστημένοι, άπειρώς εύτυχείς, διότι είχαν πάρη τέλος οι κίνδυνοι του δευτέρου διάπλου, τά μαρτύρια που έτραβήσαν μέσα στη βάρκα, εις τον έρημον 'Ατλαντιόν.

"Αν έρωτάτε δα δια τον κ. Πάττερσων, αυτός, καθώ; έτελείονε μίαν μακράν και ένδιαφέρουσαν συνομιλίαν με τον κειβητήν της «Βικτωρίας», όπου άνεκατεύθησαν αι μορφαί δύο τεράτων, ο Χάρρης Μάρκελ και τό φειδι της Μαρτινίκας, εξεφράσθη με τας εξής λέξεις:

— Όμολογουμένως, πλοίαρχέ μου, έχουν δικαίον όσοι λαμβάνουν όλας, και τας λεπτολογωτάτας έτι προσφυλάξεις, πριν επιχειρήσουν να ταξειδεύσουν! "Ηδιστον είνε ανά τον άρ είρο να πόνετα ο ν, —μάλιστα, κύριε! — γλυκύτατον πράγμα είνε, όταν ή θάλασσα συνταράσσεται υπό των κυμάτων, να γνωρίζη κανείς ότι έχει έκτελεση τό καθήκον του! . . . Τι θα συνέδινεν, αν εγώ κατεπονιζέμην εις τας άβύσσους του 'Ωκεανού. . . αν δεν επέστρεφα εις τον λιμένα. . . αν, επί έτη όλόκληρα, ήτο άγνωστος ή τύχη του οικονόμου της 'Αντιλιανής Σχολής;. . . Είνε μόν αληθές ότι ή κυρία Πάττερσων ήδύνετο να έπωφεληθή των υπερτάτων διατάξεων, τας όποιαις έκρινα χρέος μου να κανονίσω! . . . 'Αλλά, χάρις τῷ Θεῷ, θα επιστρέψω εγκαίρως, και δεν ύπόρχει λόγος να τεθούν εις εφαρμογήν αι διατάξεις εκείναι! . . . Μηδένα πρό του τέλους μακάριζε!

Καθ' όλα τά φαινόμενα, ο κυβερνήτης της «Βικτωρίας» δεν εκατάλαβε

τίποτε από τά ρητά και την ρητορικήν του άγαθού οικονόμου περί της κυρίας Πάττερσων. Δεν επέμενεν όμως, αλλά συνεχάρη τον νέον του επιβάτην, διότι εθριάμβευσεν έναντιόν τόνον κινδύνων.

Ός βλέπετε, ο κ. Πάττερσων είχαν επανέρη όλην του την γαλήνην, όλην την έλευθερίαν του πνεύματος. Και τότε τῷ επάνηλθεν εις την μνήμην ο περίφημος έλληνικός στίχος, τον όποιον δεν είχαν ακόμη κατορθώση να έρμηνεύση. "Άλλως τε ο 'Τωνής Ρενώ, δεν έννοούσε να του τον χαριτώση, και, την έπιούσαν, εμπρός στους συμμαθητάς του:

— Αί, κύριε Πάττερσων, πώς πάει εκείνη ή έρμηνεία; . . . ήρώτησε.

— Του έλληνικού στίχου;

— Μολιστα.

— Που λέγει: «Νῦν ἄδω σε, κακὲ Κάρ, Μοῦση ἦδιαι»;

— Όχι. . . όχι. . . τον διώρθωσεν ο 'Τωνής Ρενώ. «Νῦν ἄδω σε Μοῦση, κακὲ Κάρ, ἦδιαι».

— Ω! και τί έχει να κάμη ή τάξις των λέξεων; . . .

— Έχει και παραέχει, κύριε Πάττερσων.

— Αυτό δα κι' αν είνε άστέιον!

— Καθόλου άστέιον μάλιστα. . . Δέν ηύρατε λοιπόν τίποτε;

— Ηύρα ότι δεν σημαίνει απολύτως τίποτε.

— Έχετε λάθος μεγάλο. Μελετήσατε καλά τον στίχον, έξονυχισάτέ τον, και θα το βρήτε.

— Μά. . . δεν θα μου πῆτε τί σημαίνει, αν δεν το εύρω;

— Μάλιστα. . . άμα φθάσωμεν εις τά άγγλικά παράλια.

Και, τας ακολουθούσας ήμέρας, άδικά έχασε τον κόπον του πάλιν μ' εκείνον τον διαβολικόν στίχον ο κ. Πάττερσων. Έλληνιστής σ'ον αυτόν, και να την πάθη έτσι, —να πείση τόνον έξω!

Δι' αυτό, πολύ στενοχωρημένος και πολύ πεισιμώμενος, μόλις ή κραυγή «Στερία!» άντήχησεν εις τό άτιμόπλοιον. έπήγε κ' έπιασε τον 'Τωνή Ρενώ και τον ύπεχρέωσε να του εξηγήση την μυστηριώδη έννοιαν του στίχου.

— Άπλούστατον πράγμα, άπήντησεν ο κατεργαράκος της 'Αντιλιανής Σχολής.

— Λοιπόν;. . .

— Νῦν ἄδω σε Μοῦση, κακὲ Κάρ, ἦ δια, σημαίνει ακριβώς και σαφώς: «Νίνα, δώσε μου σῦκα και καρύδια!»

Ο κ. Πάττερσων κατ' αρχάς δεν έννόησε, αλλά, όταν το έκοτάλαβε, έτι νάθη έως επάνω, σαν να είχαν ύποστῆ τό πληγμῆ ηλεκτρικής εκκνώσεως, και κατόπιν εκάλυψε τό πρόσωπον εις ένδειξιν φρίκης ιερῆς. . .

Τέλος πάντων, μετό διάπλου αίσιν, την ήμέραν της 22 'Οκτωβρίου, ή «Βι-

κτωρία» εισέπλεεν εις τον πορθμόν του 'Αγίου Γεωργίου, και την ίδιαν έσπεραν έδενε τά πρυμνήσια εις την προκυμάν της Λίβερπουλ.

Τηλεγραφήματα έστάλησαν άμέσως προς τον διευθυντήν της 'Αντιλιανής Σχολής και τας οικογενείας των νεαρών άριστέων περί της επανόδου των.

Έκείνο τό ίδιον βράδυ, αι έφημερίδες διηγούντο έν έκτάσει τά γεγονότα, των όποιων θεάτρον έχρημάτισεν ο «Γοργός», και εξεθίτον υπό ποίους όρους ο κ. 'Ορατίος Πάττερσων και οι σύντροφοί του επέστρεψαν εις την 'Αγγλίαν.

Η ιστορία αυτή επροξένησε μεγάλον πάταγον. Η συγκίνησις ήτο άπερίγραπτος, όταν έγινώσθησαν αι λεπτομέρειαι του δράματος, τό όποιον είχαν αρχίση εις τον όρμον της Κύρκ με την σφαγήν του πλοίαρχου Πάττων και των ναυτών του, και του όποιου ή λύσις είχε συντελεσθή εις τό μέσον του 'Ωκεανού με τον καταποντισμὸν του Χάρρη Μάρκελ και όλης της συμμορίας του

Συγχρόνως, έ κ. "Αρδαγ έφρόντισε να είδοποιήση την κυρίαν Κήτην Σ'ύμουρ περί όλων αυτών των επεισοδίων. Φαντάζεσθε πλέον πόση ήτο ή συγκίνησις εκείνης της καλής και γενναιοδωρου κυρίας! "Ω! τί θα έγίνετο, αν αυτή δεν έσυλλογιζετο να στείλη τον Ουίλ Μιτζ ως επιβάτην εις τον «Γοργόν»!

Και πόσην εύγνωμοσύνην έδειξεν ή κυρία Σέυμουρ προς τον άνδρείον εκείνον ναυτικόν, ο όποιος είχε γίνη ο ήρωας της ήμέρας! Τώρα πλέον ήτο εξησφαλισμένη ή θέσις του μεταξυ του πληρώματος της «Ελίξας Ουόρδεν» εις την Λίβερπουλ.

"Αφού επανέλαβαν εις τον κυβερνήτην της «Βικτωρίας» την έκφρασιν των εύχαριστιών των, ο κ. Πάττερσων και οι άριστέες άνεχώρησαν με τό νυκτερινόν τραϊνον. Την άλλην ήμέραν τό πρωτό εύρίσκοντο εις την 'Αντιλιανήν Σχολήν.

Αι διακόπται είχαν τελειώση τότε, και, έννοείται εύκολα τί ύποδοχη έγινεν εις τους ταξειδιώτας, έπειτα από τόνον περιπετειώδες ταξίδι. "Όλοι ήθελαν να μύθων όλας τας λεπτομέρειας, και πολύν καιρόν ακόμη, πάντες ίσως, έσκόπευαν δι' αυτό να όμιλοϋν, κατά τας ώρας της άναψυχής από τά μαθήματα. Με όλους όμως τους κινδύνους, τος όποιους διέτρεψαν οι επιβάται του «Γοργού», πόσι συμμαθηταί των δεν τους εξήλευσαν, πόσοι δεν έλυπήθησαν, διότι δεν είχαν και αυτοί την τύχην να συμμερισθώσιν εκεί τους κινδύνους! Και, υπό την έποψιν αυτήν, κανείς άς μην άμφιβάλλη ότι, αν επροκηρύσσετο νέος διαγωνισμός με ταξείδια αντι βραδείων, οι ύποψήριοι άριστέες δεν θα έλειπαν.

Πρέπει να όμολογήσωμεν, ότι δεν ήτο πιθανόν να εύρεθῆ και άλλη συμμο-

ρία πειρατών δια να κυριεύση τό πλοϊον, τό όποιον θα έναυλώνετο δια να ταξειδεύση τους μελλοντάς άριστέες.

Έν τσούτω, όλοι οι ταξειδιώται είχαν πολλήν βίαν να ξαναίδουν τας οικογενείας των, που τους έπεριμένεν με τόνον ανυπομονησίαν, —και είδαμεν ότι όλίγον έλειψε να μην επαιέλθουν από εκείνο τό ταξίδι των 'Αντιλλών!

Δι' αυτό, εξαίρέσει του Ουδμέρτου Πέρκινς, του όποιου οι γονεΐς έμειναν εις την 'Αντιγόαν, και του Ρογήρου Χινωδχιλ, του όποιου ή οικογένεις εκατοικούσεν εις τό Λονδίνον, ο Τζών Χόθαρτ, ο Λουδοβίκος Κλωδιών, ο 'Τωνής Ρενώ, ο Νιλς Χάρμπε, ο 'Αξελ Βίκμπορν, ο 'Αλβέρτος Λεϋβεν, ο Μάγνος 'Ανδερς, άνεχώρησαν άμέσως δια Μάντσεστερ, Παρισίους, Νάντην, Κοπεγχάγην, Ροττερδάμην, Ροττεμβούργον, διότι επθύμουν να περάσουν όλίγας ήμέρας με τους συγγενείς του έκατος, πριν επιστρέψουν εις την 'Αντιλιανήν Σχολήν. . .

Τό τέλος της πικρούτης ιστορίας δεν θα ήτο τέλειον, αν δεν έφερν επί σηνής δια τελευταίαν φοράν τον κ. 'Ορατίον Πάττερσων.

Περιττόν να είπωμεν, ότι την στιγμήν που έπεταν οι δύο σύζυγοι εις τας άγκάλας άλλήλων, τό θέξιμ ήτο συγκινητικώτατον. "Όχι! Η κυρία Πάττερσων δεν ήμπορούσε να φαντασθῆ ότι ο σύζυγος της, αυτός ο άνθρωπος ο τόνον τακτικός, ο τόνον μεθοδικός, ο τόνον άσχετος προς όλας τας δυσκρήστους πιθανότητας του βίου, είχαν εκτεθῆ εις τόνους κινδύνους και είχε γλυτώση τόνον αίσως! 'Αλλ' αν τον ήρωτάτε τον εξαίρετον εκείνον άνθρωπον, θα σας έλεγεν ότι δεν θα έκκμενε δευτέρην φοράν τό τόλμημα να αντιμετωπίση την μανίαν και τά άπρόοπτα των θλασσών. « Δίς εξεμαρτείν ουκ άνδρὸς σοφοῦ» —έλεγε— και ή κυρία Πάττερσων, χωρίς καμμίαν άντίρρησην, παρεδέχετο τό κύρος του άρχαίου εκείνου αποφθέγματος.

"Όταν ο κ. Πάττερσων κατέθεσεν εις χείρας της κυρίας Πάττερσων την χρηματικην αμοιβήν των επτακοσίων λιρών, τας όποιαις είχαν εισπράξη εις την Βαρβάδος, δεν εκρατήθη, αλλά της εξεφράσε την ζωηράν του λύπην, διότι δεν ήδύνατο να προσθέση εις αυτήν και τον περίφημον τριγωνοκέφαλον όφιον, ο όποιος εύρίσκετο τώρα εις τά σκοτεινά βάθη του 'Ατλαντικού. Πόσον θα εφάνταξεν αυτός ο όφιος, αν όχι εις τό γραφείον του οικονόμου, τούλάχιστον εις την ζωολογικήν συλλογήν της 'Αντιλιανής Σχολής!

Και ο κ. Πάττερσων επρόσθεσε: — Δέν μας μένει τώρα πλέον παρά να είδοποιήσωμεν τον αιδεσιμώτατον

Ιερέα Φίμπουκ της ένοριακής εκκλησίας της όδοϋ 'Οξφόρδης.

Η κ. Πάττερσων δεν ήμπορισε να κατασείλη την όρεξιν που είχε να μειδική, και είπεν άπλως:

— Είνε περιττόν, φίλε μου. . .

— Πώς. . . περιττόν! άνέκραξεν ο κ. Πάττερσων, εις τό επικρον όχι μόνον της άπορίας εύρεθείς, αλλά και της συγκινήσεως.

Αυται αι φράσεις άπαιτούν εξήγησιν, και ιδού αυή:

Από υπερβολήν προσφυλάξεως και με την άπερίγραπτον μανίαν της τάξεως, την όποιαν εις όλα τά πράγματα έφερε μέχρι των άκρων, ο λεπτολόγος οικονόμος της 'Αντιλιανής Σχολής, νομίζων ότι δεν ήτο αρκετή ή διαθήκη του δια να κανόνιτη τας ύποθέσεις του, εφαντάσθη ότι έπρεπε να δώση τό δικύγιον εις την γυναϊκά του, πριν φύγη δια τό ταξίδι. Με αυτόν τον τρόπον, αν τυχόν δεν υπήρχαν πλέον ειδήσεις του, και μάλιστα, αν τυχόν δεν επανήρχετο πλέον, ή κυρία Πάττερσων δεν θα ήτο ύποχρεωμένη να περιμένη χρόνια όλόκληρα δια να εύρεθῆ έλευθερά από την συζυγικήν του εξουσίαν, όπως συνέβη εις τας γυναϊκάς διαφόρων μεγάλων θλασσοπόρων υπό τοιαύτας θλιβεράς περιστάσεις. Ο κ. Πάττερσων δεν ήμπορούσε να φαντασθῆ ότι του επέτρεπε να μη κανόνιτη εκ των προτέρων τά της διχοχής του, ότι ήτο δυνατόν ν' άφιση την προτιμή συντροφον του βίου του, χωρίς να της δώση τό δικαίωμα, εις ανταλλάγμα της άφοσιώσεώς της, να διαθήσῃ τον εαυτόν της και την μικράν περιουσίαν της, όπως άρμόζει εις πάσαν χήραν, της όποιαις ο σύζυγος αποδειγμένως έχει εκλείψη από τό πρόσωπον της γῆς.

Αι ιδέαι του κ. Πάττερσων ήσαν τόνον βηθίως ριζωμέναι, ώστε κανείς δεν ήμπορούσε να του άντιτάξῆ τό παραμικρόν επιχείρημα, όσον βάσιμον και αν ήτο. 'Αλλά και ή άνταξία αυτού σύζυγος, είχε και αυτή τας στερείας και ώρισμένας αρχάς της, τόνον στερείας μάλιστα, ώστε ήτο αδύνατον να δεχθῆ τό διαζύγιον, έστω και υπό τους όρους εκείνους. 'Αλλ' ο άγαθος οικονόμος, μ' όλην την ισχυρογνωμίαν του, ήτο συγκρόνως και φειδρα άφρημένος, — όπως βεβαίως τον εκατάλαβαν όσοι παρηκόλουθησαν την παρούσαν διήγησιν, — και εις την άφηρημάδα του έβασίσθη ή κυρία Πάττερσων δια να συμβούη τά πράγματα κατά την επιθυμίαν της. Έξασφαλίσατε την έχεμύθειαν ενός δικηγόρου, παλαιού φίλου και συμβούλου της 'Αντιλιανής Σχολής και των δύο συζύγων, είχαν υποκριθῆ ότι υπέγραφε και αυτή την περι διαζυγίου αίτησιν, — αλλά δεν είχαν ύπογράψῆ. Λοιπόν, από

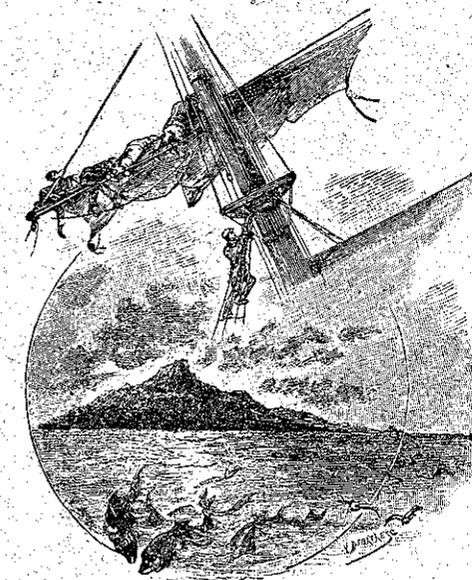
την δικαίαν συγκίνησιν, την όποιαν τω έφερν ή διατύπωσις εκείνη, ως είχε προίδη ή κυρία Πάττερσων, ο σύζυγος της δεν το άντιλήφθη.

— Όχι, κύριε Πάττερσων. . . δεν είχα ύπογράψῆ. . . Δέν μας έχώρισε τό διαζύγιον. . . και τό συμβόλαιον του γάμου μας έμεινε και θα μείνη όπως ήτο. . .

— Ίσον και άπαράλλακτον τῷ πρωτοτύπῳ! άπήντησεν ο 'Ορατίος Πάττερσων, σφίγγων τρυφερώτατα εις τας άγκάλας του την κυρίαν Πάττερσων.

Ν. Ποριότης

ΤΕΛΟΣ

ΠΟΤΕ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΜΕΝΟΙ

— "Όλο και σύννεφα! όλο και βροχή! — έλεγαν με παραπονιάρικη φωνή τά φυτά και τά άνθη. "Αχ! που είνε αυτός ο εύλογημένος, ο ήλιος!

— 'Εδῶ είμαι! 'Εδῶ είμαι! — άπήντησε τό λαμπρόν άστρον της ήμέρας. Και άμέσως επλημμύρισε με τό φῶς του τά φυτά και τά άνθη και όλα τά επί γῆς.

— "Όλο και ήλιος! "Όλο και ήλιος! — έμυρμούριζαν, έπειτα από όλίγες ήμέρες, εκείνα τά ίδια φυτά και άνθη. Πότε επί τέλους θα έλθη κανένα σύννεφο να τον σκιάση, πότε θα πέσουν μερικες σταλαγματιές νερό να κάμουν ύγρον τον άέρα και να μας φέρουν λιγάκι δροστί;

Αυτό κάμνουν και όλα τά ανθρώπινα πλάσματα.

Οι πόθοι των και αι επιθυμιαί των αλλάζουν χωρίς διακοπή. Όταν αποκτήσουν αυτό που ήθελαν και έποθεύσαν, εύκολα τό βαρύνονται, και ποτέ δεν μένουν εύχαριστημένοι!

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΜΙΑ ΔΕΚΑΕΤΙΑ

Αγαπητοί μου,

ΥΓΟ είνε τὸ τελευταῖον φυλλάδιον τοῦ ἔτους. Ἐνας σταθμὸς διὰ τὴν Διάπλῃσιν, διὰ τοὺς συνεργάτας τῆς, δι' ἔλους τοὺς συνδρομητάς τῆς. Ἄλλα δι' ἐμὲ ὅσταθ' ἰδὲ αὐτὸς εἶνε κάπως σημερινῶς. Διότι σήμερον συμπληρώνω δεκάετιαν συνεργασίας εἰς τὸ ἀγαπητόν μας περιοδικόν. Ὡς τακτικὸς συνεργάτης, προσελήθην τῷ 1895. Λοιπόν, ἕως τὸ 1904, εἶνε ἔξκα ἔτη σωστά.

Πότε ἐπέερασαν!... Μοῦ φαίνεται ὡς νὰ εἶνε χθὲς ποῦ με προσεκάλεσεν ἡ Διαπλάσις νάνικαταστήσω τὸν κ. Κουριτσίδη, τὸν ὁποῖον ἄλλαι ἀσχολαὶ ἠνάγκαζον νὰποχωρήσῃ μετὰ δεκαπενταετῆ πολυτίμιον ὑπηρεσίαν... Πόσον ἐδίστασα εἰς τὴν ἀρχήν! Διότι τὸ ἔργον μοῦ ἐφαίνετο ἀνώτερον τῶν δυνάμεών μου. Ἐως ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἤμην μόνον ἔκτακτος συνεργάτης, καὶ ἀμυβλάλα ἂν ἤμποροῦσα νάνελάβω κατὶ τακτικόν. Ἐν ἀπὸ τὰ δυσκολώτερα πράγματα, εἶνε νὰ γράφῃ κανεὶς διὰ τὴν νεολαίαν. Ἄλλ' ἡ Διάπλάσις με προέτρεψε, μ' ἐνεθάρρυνε, μετ' ἐνέπνευσεν αὐτοπεποιθῆσιν, καὶ μ' ἔκαμε νὰ δεχθῶ, νὰφοσιωθῶ, νὰ συγκεντρώσω ὅλας μου τὰς δυνάμεις, νὰ βάλω ὅλην μου τὴν ψυχὴν, ἐγκαταλείπων διὰ πολὺν καιρὸν καθεῖ ἄλλην φροντίδα.

Βλέπω τώρα ἐπίσω μου αὐτὰ τὰ δέκα χρόνια τῆς πυρετώδους καὶ ἀφοσιωμένης ἐργασίας, βλέπω συσσωρευμένους τοὺς δέκα αὐτοὺς ὀγκώδεις τόμους, ποῦ κανένας ἔχει μέσα του μέρος τῆς ψυχῆς μου, καὶ με κατέχει συγκινήσεις, λύπη, χαρὰ, δισταγμὸς, υπερηφάνεια, — τὰ πλέον ἀντίθετα αἰσθήματα.

Πόσον γρήγορα περᾶ ὁ καιρὸς! Τί βραχεία ποῦ εἶνε ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου! Ἄλλ'... κατ' ἔκαμα, συλλογίζομαι, κ' ἐγώ. Αὐτὴ ἡ πρόδος, λέγω, αὐτὴ ἡ ἀκμὴ τοῦ περιοδικοῦ, δὲν ὀφείλεται, ἂν ὄχι πολὺ, τουλάχιστον ὀλίγον, καὶ εἰς τὸν ἰδρωτᾶ μου; Κατὰ τὸ διάστημα τῆς δεκαετίας αὐτῆς δὲν

ἔκαμα πᾶν ὅ,τι ἤμπορεσα διὰ νὰ φανῶ ἄξιος τῆς μεγάλης καὶ τόσοσ κολακευτικῆς ἐμπιστοσύνης τῆς Διαπλάσεως; Ναί... Καὶ ἂν δὲν ἔκαμα θάματα, δι' αὐτὸ βέβαια δὲν πταίει ἡ θέλησίς μου.

Τὸ ἔτος 1895 ἦτο ἔτος κρίσιμον διὰ τὴν Διάπλῃσιν. Ἡ συνδρομὴ τῆς ἦτο μικρά, — μόνον 5 δραχμαί, — τὰ ἔξοδα τῆς μεγάλα, καὶ κατ' ἔτος ἐξημιόνητο σημαντικῶς. Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ γίνῃ κατὶ γενναῖον, νὰ ληφθῆ ἓν μέτρον σωτηρίας ριζικόν. Ἡ Διάπλάσις ἐκυμαίνετο μεταξὺ τοῦ ναυξήσῃ τὴν συνδρομὴν καὶ τοῦ νὰ διακόψῃ τὴν ἔκδοσίν τῆς. Φυσικὰ ἀπεφάσισε νὰ κινή τὸ πρῶτον. Καὶ ἡ συνδρομὴ τῆς ἀπὸ πέντε δραχμᾶς ἔγινεν ἑπτὰ. Ἄλλ' αὖθις νὰ μὴ φανῇ τοῦτο βαρὺ εἰς τοὺς συνδρομητάς τὸ φύλλον, τὸ ὁποῖον δὲν ἤξανε κατὰ ποσόν, ἔπρεπε νὰ γίνῃ καλλίτερον, ὠριώτερον, πλουσιώτερον, ἐκχυστικώτερον. Καὶ τότε, ὀλίγον κατ' ὀλίγον, εἰσῆχθησαν ὅλαι ἐνεῖναι αἱ καινοτομίαι, αἱ ὁποῖαι ἀπετέλεσαν πραγματικῶς ἓνα θρίαμβον. Ἐπανελήθη ἡ Ἀλληλογραφία, ἡ ὁποία διὰ πολὺν καιρὸν εἶχε διακοπῆ. Ἐπολυπλασιάσθησαν οἱ καλαιοὶ Δαγωνισμοὶ καὶ καθιερώθησαν ἄλλοι νέοι. Εἰσῆχθησαν αἱ Κυριακαί, αἱ Ἀθηναϊκαὶ Ἐπιστολαί, τὰ Ἐῷσημα, τὰ Δημοφιήσματα, τὰ Μικρὰ Μυστικά, τὸ Λαγεῖον, τὸ Σῆμα. Τέλος, ὡς ἐπισφράγισμα ὅλων, προκλήθησα ὑπὸ τῶν ἐγνωμονούτων συνδρομητῶν, ἤλθην ἡ καινοτομία τοῦ Ἐσπαθώματος. Οἱ συνδρομηταὶ ὄχι μόνον δὲν ἠλαττώθησαν μετὰ τὴν αὐξήσιν τῆς συνδρομῆς, ἀλλ' ἀπεναντίας ἔγιναν περισσότεροι. Καὶ ἡ συνδρομὴ τῆς «Διαπλάσεως» ὄχι μόνον δὲν ἐφάνη βραβεῖα καὶ δυσανάλογος εἰς κανένα, ἀλλ' ἀπεναντίας πολλοὶ σήμερον ἀποροῦν πῶς εἶνε δυνατόν νὰ παρέχεται περιοδικόν τόσῳ θαυμάσιον, μετὰ τόσῳ πολλὸς εἰκόνας, μετὰ τόσῳ πυκνὴν ὕλην, μετὰ τόσους Διαγωνισμοὺς πολυδελτίους, μόνον ἀντὶ 7 δραχμῶν τὸ ἔτος! Καὶ ὄχι μένον σχετικῶς, ἀλλὰ καὶ ἀπολύτως νὰ καταντᾷ τὸ εὐθηνότερον περιοδικόν! Ἄλλ' αὐτὴ ἡ ἀπορία δὲν ἀποτελεῖ ἀκριβῶς τὸν θρίαμβον τῆς Διαπλάσεως;

Εἰμπορῶν νὰ εἴπω, ὅτι εἰς ὅλας αὐτάς τας καινοτομίας, τας προόδους καὶ τας βελτιώσεις, αἱ ὁποῖαι ἐσῆρξαν καὶ ἐξασφάλισαν τὸ περιοδικόν μετὰ τὸ ἔτος τῆς κρίσεως, εἰς ὅλην αὐτὴν τὴν γιγαντιαίαν καὶ δυσχερῆ ἐργασίαν ἐβοήθησα ὅσον ἤμποροῦσα τὴν Διάπλῃσιν. Εἰργάσθην, ἐκοπίασα, ἠγρύπνησα, ἐμεριμνήσα, πᾶρὰ τὸ πλευρόν τῆς. Συνεμερίσθην τὰς χαράς τῆς καὶ τὰς λύπας τῆς, τὰς ἐλπίδας τῆς καὶ τὰς ἀπογοητεύσεις τῆς, τοὺς ἐνθουσιασμοὺς τῆς καὶ τὰς ἀθυμίας τῆς. Ὅ,τι ἔγινεν εἰς τὸ διάστημα τῶν δέκα αὐτῶν ἐτῶν, ἐπέερασε καὶ ἀπὸ τὸ

δικόν μου χέρι, καὶ ἀπὸ τὸ δικόν μου μάτι, καὶ ἀπὸ τὸν δικόν μου νοῦν. Εἰς ἄλλα εἰργάσθην μόνος, εἰς ἄλλα συνεργάσθην μετ' ἄλλους, εἰς ἄλλα ἐβοήθησα ἀπλῶς, ἢ εἶπα μίαν γνώμη, ἢ ἔδωκα μίαν συμβουλήν. Εἰς μερικά εἶχα καὶ τὴν πρωτοβουλίαν. Ναί! καθένας ἀπὸ τοὺς δέκα αὐτοὺς τίμους, τοὺς συσσωρευμένους τώρα ἐμπρός μου, κλείει μέσα του μέρος τῆς ψυχῆς μου. Μετὰ τὸ ἔτος τῆς κρίσεως, μετὰ τὸ τὸλμημα τῆς αὐξήσεως τῆς συνδρομῆς, τὸ ὁποῖον ἠδύνατο καὶ νὰ τὴν καταστρέψῃ, ἡ Διάπλάσις ἐπάλασε κ' ἐνίκησε. Καὶ ἡ νίκη τῆς εἶνε ἐν μέρει καὶ ἰδική μου.

Ἄλλ' αὖθις λοιπὸν μοῦ ἔδωσαν αὐτὴν τὴν δύναμιν, τὴν ὑπομονήν, τὴν ἐπιμονήν; Ἡ ἀγάπη μου πρὸς τὴν Διάπλῃσιν. Πρὶν συνθεθῶ μαζὶ τῆς ὡς συνεργάτης, τὴν εἶχα ἀγαπῆ ὡς συνδρομητῆς. Ὅταν ἐξεδόθη, τῷ 1879, ἤμην μαθητῆς τοῦ Ἑλλ. Σχολεῖου ὄχι μεγαλύτερος ἀπὸ ἔνδεκα ἐτῶν. Ἐγίνα ἀμέσως, ἀπὸ τὸ πρῶτον ἔτος συνδρομητῆς, καὶ εἶχα ὅλην τὴν μανίαν, ὅλον τὸν ἐνθουσιασμόν, ποῦ ἔχετε σήμερον οἱ ἐνθουσιωδέστεροι. Εἰς τὰ φυλλάδια τοῦ πρώτου τόμου εἰμπορεῖτε νὰ εὑρετε μεταξὺ τῶν λυτῶν τῶνομά μου. Καὶ τὸ πρῶτον ἔργον, τὸ ὁποῖον εἶχα τὴν εὐτυχίαν νὰ ἴδω τυπωμένον μετὰ τὴν ἐπιγραφὴν μου, ἦτο ἐν αἰνιγμα δημοσιεύθην εἰς τὸ πρῶτον φύλλον τοῦ δευτέρου τόμου τῆς «Διαπλάσεως!»

Πότε δὲν θὰ λησμονήσω τὴν χαρὰν τῆς ἡμέρας ἐκείνης! Ἄλλ' αὖθις ἀνακατεμένη καὶ μετὰ μίαν λύπην: Εἶχε γίνῃ, εἰς βάρος τοῦ ὀνόματός μου, τυπογραφικὸν λάθος. Καὶ ἀντὶ Γ. Δ. Ἐσθόπουλος, ὅπως ὑπέγραφα τότε, ἐτυπώθη ἀνάποδα Γ. Δ. Πόσα ἔργα εἶδα ἔκτοτε τυπωμένα, ἔδω κ' ἐκεῖ, καὶ πόσα τυπογραφικὰ λάθη ἔγιναν εἰς βάρος μου!... Ἄλλ' αὖθις εἰμπορεῖ νὰ συγκριθῆ μετὰ τὴν πρώτην ἐκείνην λύπην καὶ μετὰ τὴν πρώτην χαρὰν; Καὶ ἰδέτε τί περίεργον πράγμα ποῦ εἶνε ἡ τύχη τοῦ ἀνθρώπου! Εἰς τὴν «Διάπλῃσιν», ὅπου ἐδημοσίευσα τὸ πρῶτον ἔργον μου εἰς ἡλικίαν 12 ἐτῶν, καθόλου, καὶ καθόλου δυσκόλον; νὰ δημοσιεύσω καὶ τὸ τελευταῖον. Θά το ἐπίστευα, ἂν μοῦ τὸ πρόελεγαν, τότε; Καὶ ὅμως! Εὐρίσκομαι εἰς τὸ μέσον τῆς ζωῆς, εἶμαι ἀκόμη συντάκτης τῆς «Διαπλάσεως» καὶ... ποῖος γνωρίζει πόσον θὰ ζήσῃ καὶ πότε θάποθάνῃ;

Ἐξηκολούθησα νὰναγινώσκω μετὰ ἠδονὴν τὴν «Διάπλῃσιν», καὶ ἀφοῦ ἀκόμη ἐτελείωσα τὸ Γυμνάσιον. Φοιτητῆς, ἤρχισα νὰ γράφω καὶ νὰ δημοσιεύω. Ἀπὸ τὰ πρῶτα μου ἔργα εἶνε καὶ ἡ «Ἀδελφοῦλα» μου, παιδικὸν μυθιστόρημα, τὸ ὁποῖον ἐδημοσίευσεν ἡ Διάπλάσις. Καὶ ἔγινα ἀπὸ τότε ἔκτακτος συνεργάτης ἕως ὅτου, ὅπως σᾶς διηγῆθην ἀνωτέρω, ἔγινα καὶ τακτικὸς.

Αὐτὰ ὅλα μοῦ ὑπενηθύνισεν ἢ σημερινὴ συμπλήρωσις μιᾶς δεκαετίας. Εἰμπορῶ νὰ προσθέσω ὅτι ἡ ἐργασία μου, οἱ κόποι μου ἀντημεσίθησαν πολὺ περισσότερον ἀφ' ὅ,τι ἤξίζαν. Διότι ἐγνωρίσθην μετὰ χιλιάδας Ἑλληνοπαίδων, καὶ ἀπέκτησα τὴν ἐκτίμησίν των καὶ τὴν ἀγάπην των, — ὅπως τὸ εἶδα εἰς τόσας περιστάσεις, — διὰ τὸ ὁποῖον, ὡς Φαίδων, εἰμπορῶ νὰ εἶμαι τόσο εὐτυχῆς καὶ ὑπερήφανος, ὅσον καὶ αὐτὴ ἡ Διάπλάσις.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΣΦΑΛΜΑ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Ὁ οὐρανὸς εἶνε γαλανός. Ὁ ἥλιος εἶνε λαμπερός. Συννεφιά ὅμως καὶ μπόρα ἔπεσε στὸ δωμάτιον τῶν παιδιῶν, ὅπου τώρα-δὲ κ' ὅλας ἤτανε τόση χαρὰ καὶ τόση ἡσυχία.

Ἡ μαμμὰ στέκεται ὀρθή, καὶ κρατεῖ στα χέρια τῆς μιὰ σπασμένη κούκλα.

— Ποῖος τὴν ἔσπασε; ἐρωτᾷ.

Καὶ ἡ Λιλίκα δείχνει τὸν Γιαννάκη, καὶ αὐτὸς, τρομαγμένος, τρέχει νὰ κρυφθῆ πίσω ἀπὸ τὴ μαμμὰ.

— Νά! αὐτός!

Καὶ σιωποῦν ὅλοι. Ἄχ! τί φοβερὴ σιωπὴ εἶνε αὐτὴ! Πρῶτη φορά τὸ φέμμα ἔλερωσε τὰ κόκκινα χεῖλάκια τῆς Λιλίκας.

Τότε ἡ μαμμὰ λυπᾶται κατάκαρδα, γιατί ξέρει πῶς τὸ κοριτσάκι τῆς εἶπε ψέμματα, καὶ αὐτὸ τὸ πράγμα εἶνε παραπολὺ κακό! Καὶ παίρνει μαζὶ τῆς ἡ μαμμὰ τὸν Γιαννάκη, καὶ πηγαίνει σ' ἄλλο δωμάτιον.

Μένει μοναχὴ τῆς ἡ Λιλίκα. Κάθεται τότε κατὰ γῆς, καὶ συλλογίζεται σιχρὰ. Συλλογίζεται τὸ σφάλμα ποῦ ἔκανε. Καὶ γιὰ νὰ τὸ συλλογισθῆ καλύτερα, πιπιλίζει ἓνα ἀπὸ τὰ παχουλά Λιλίκα διόλου δὲν ἀμυβλάλλει. Δὲν ἤτανε ὅμως ἐκεῖ κανένας ἄλλος!... Μήπως τὸ εἶπεν ἡ ψιφίνα; Μὰ, οἱ γάτες δὲν μιλοῦνε! Ποῖος λοιπὸν τὸ εἶπε; Αἴ!...

Καὶ ἡ Λιλίκα δὲν χαϊδεύει πιά τὸ ἀρνάκι τῆς, καὶ τὰ ματάκια τῆς γεμίζουν μετὰ δάκρυα. Θά το εἶπε κανένας ἀγγελὸς, κανένα ὠραῖο ἀγγελάκι μετὰ χρυσὰ στεφάνια. Διότι καὶ τὰ ἀγγελάκια, ὅπως ὁ Θεὸς, βλέπουν ὅλα τὰ πράγματα, κανένας ὅμως ἀνθρώπος δὲν τα βλέπει τὰ ἀγγελάκια. Αὐτὸ τὸ ξέρει ἡ Λιλίκα. Τῆς τὸ εἶπαν: πολλὰς φορές...

Καὶ τώρα... Τώρα τὸ ἀγγελάκι θά το πῆ καὶ τοῦ Χριστοῦ, πῶς ἡ Λιλίκα εἶπε ψέμματα, καὶ ὁ Χριστὸς θά διατάξῃ νὰ μὴ πάγῃ ἡ Λιλίκα στὸν οὐρανὸ καὶ στὴν παραδεισο!... Παναγί μου! τί μεγά-

ματὰ, καὶ ὁ Χριστὸς θά διατάξῃ νὰ μὴ πάγῃ ἡ Λιλίκα στὸν οὐρανὸ καὶ στὴν παραδεισο!... Παναγί μου! τί μεγά-

Βέβαια! δὲν τὸ ἤθελε αὐτὴ, ποῦ εἶπε ψέμματα... Ὡ! ὄχι! Εἶνε τόσο ἀσχημὸν τὸ ψέμμα!

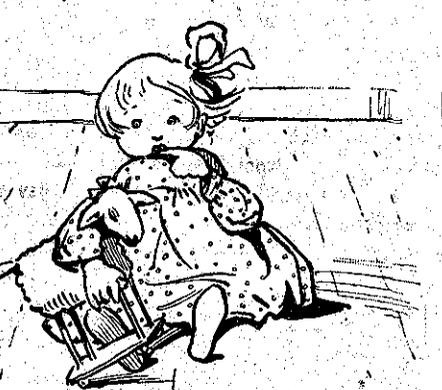
Μὰ, ξέρετε, ἡ μαμμὰ ἤρθε μετὰ ἀκριβῶς τὴ στιγμὴ, ποῦ ἡ κούκλα ἔπεσε καταγῆς κ' ἔσπασε. Ἡ Λιλίκα τὰ ἔχασε, δὲν ἐπρόφρασε νὰ συλλογισθῆ, καὶ, ἀντὶ νὰ μαρτυρήσῃ τὴν ἀλήθειαν, νὰ πῆ πῶς αὐτὴ ἔφταιγε, ἄπλωσε τὸ δαχτυλάκι τῆς κ' ἔδειξε τὸν Γιαννάκη.

Καὶ εἶπε: «Νά! αὐτός!» — σὺν νὰ ἔλεγε: «Ἐγώ, μαμμὰ μου!»

Καὶ ὅμως δὲν εἶνε τὸ ἴδιον πράγμα αὐτὸ ποῦ εἶπε, μ' ἐκεῖνο ποῦ ἤθελε νὰ πῆ!

Ἴσως μάλιστα — ποῖος τὸ ξέρει! — νὰ εἶπε μετὰ τὸ νοῦ τῆς ὅτι κανένας δὲν θὰ καταλάβαινε τὴν ἀλήθειαν...

Ποῖος λοιπὸν τὸ εἶπε στὴ μαμμὰ, πῶς ἡ Λιλίκα ἔσπασε τὴν κούκλα; Ὁχι βέβαια ὁ Γιαννάκης! Αὐτὸς εἶνε παραπολὺ καλὸς ὥστε νὰ μαντατέψῃ τὴν

«Συλλογίζεται σοβαρὰ.»

ἀδελφοῦλα του, — ὅσο γι' αὐτὸ, ἡ Λιλίκα διόλου δὲν ἀμυβλάλλει. Δὲν ἤτανε ὅμως ἐκεῖ κανένας ἄλλος!... Μήπως τὸ εἶπεν ἡ ψιφίνα; Μὰ, οἱ γάτες δὲν μιλοῦνε! Ποῖος λοιπὸν τὸ εἶπε; Αἴ!...

Καὶ ἡ Λιλίκα δὲν χαϊδεύει πιά τὸ ἀρνάκι τῆς, καὶ τὰ ματάκια τῆς γεμίζουν μετὰ δάκρυα. Θά το εἶπε κανένας ἀγγελὸς, κανένα ὠραῖο ἀγγελάκι μετὰ χρυσὰ στεφάνια. Διότι καὶ τὰ ἀγγελάκια, ὅπως ὁ Θεὸς, βλέπουν ὅλα τὰ πράγματα, κανένας ὅμως ἀνθρώπος δὲν τα βλέπει τὰ ἀγγελάκια. Αὐτὸ τὸ ξέρει ἡ Λιλίκα. Τῆς τὸ εἶπαν: πολλὰς φορές...

Καὶ τώρα... Τώρα τὸ ἀγγελάκι θά το πῆ καὶ τοῦ Χριστοῦ, πῶς ἡ Λιλίκα εἶπε ψέμ-

«Στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μαμμᾶς.»

λο κακό ποῦ ἔπαθε ἡ μικρούλα ἡ Λιλίκα! Καὶ ἀρχίζει ἡ καϊμένη νὰ κλαίῃ τόσο δυνατὰ, ποῦ δὲν ἀκούει διὰ τὴν φωνάζουν... ὅτι τὴν ζητοῦν!...

Καντεύει νὰ νυχτώσῃ ἡ καμαρούλα τώρα εἶνε γεμάτη μετὰ σκοτάδι, — τὸ σκοτάδι αὐτὸ ποῦ δὲν ἀρέσει καθόλου τῆς Λιλίκας, γιατί τὴν κάμνει καὶ φοβάται...

Σήμερον ὅμως, ἡ καϊμένη ἡ μικρούλα οὔτε τὸ συλλογίζεται τὸ σκοτάδι, ἀπὸ τὴν λύπην τῆς. Καὶ μένει καθιστὴ καταγῆς, καὶ τὰ ξανθὰ μαλλιάκια τῆς πέφτουν καὶ τῆς σκεπάζουν τὸ πρόσωπάκι τῆς: καὶ εἶνε τόσο ἀπελπισμένη, τόσο μετανουμένη!

Ἄ! σᾶς βεβαιῶνω, ποτὲ πιά δὲν θὰ πῆ ψέμματα ἡ Λιλίκα, οὔτε καὶ χωρὶς νὰ θέλῃ! Τὸ ψέμμα τῆς δὲν τῆς ἐβγήκε σὲ καλό, — ἐπ' ἐναντίας! Ἡ μαμμὰ ξέρει τὴν ἀλήθειαν, καὶ τὰ ἀγγελάκια στὸν οὐρανὸ εἶνε λυπημένα.

Καὶ ἡ Λιλίκα κλαίει, κλαίει, καὶ δὲν ἀκούει τὴν φωνὴν ποῦ τὴν φωνάζει ἀπ' ἔξω.

Ἄνοιγε ἡ πόρτα! εἶνε ἡ μαμμὰ.

— Λιλίκα! φωνάζει.

Ἡ Λιλίκα πέφτει ἀμέσως στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μαμμᾶς, καὶ, κρυφὰ-κρυφὰ, εἰς τὸ αὐτὶ, τῆς ἐξομολογεῖται τὸ σφάλμα ποῦ ἔκανε, καὶ πόσο ἐροδήθηκε, καὶ πῶς ἐμετανουήσε. Ὑστερα, πηγαίνει κοντὰ στὸ παράθυρο, σηκώνει τὰ μάτια τῆς καὶ κυττάζει τὸν οὐρανὸ, ὅπου λάμπουν τὰ πρῶτα ἀστρα τῆς νυκτός, σταυρόνει τὰ χέρια τῆς, καὶ λέγει:

— Ἀγγελάκια μου, σᾶς ζητῶ συγχώρησιν! Δὲν θὰ τὸ ξανακάνω πιά!

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

«Νά! αὐτός!»

ΑΠΟ ΒΩΛΟΣ — ΑΛΟΓΟ

Έπερνούσα με τον φίλον μου από ένα στενόν δρόμον. Δύο παιδάκια έπαιζαν τους βώλους. Και το παιγνίδι των μ' έκαμε να ένθυμηθώ ότι, αν εις τας Αθήνας αυτά τα σφαιράκια λέγονται βώλοι, εις άλλα μέρη όμως έχουν διαφορετικόν όνομα.

Έίχα ταξειδέσει, όταν ήμουν επτά έτων εις την Κωνσταντινούπολιν, με τον πατέρα μου. Έκει ένγνωρίσθην με ένα συνομιληκόν μου, μικρονόν συγγενή μου. Μίαν ήμέραν του λέγω :

— Παίζομε βώλους ;
Και αυτός δέν ένόησε τί του έλεγα. "Όταν του εξήγησα τί είδους παιγνίδι του έπρότεινα,
— "Α! μου λέγει· έμεις εδώ τους βώλους τους λέμε με σε δε ες.

"Έπειτα από όλίγον καιρόν, έπηγάμεν με τον πατέρα εις την Σμύρνην. Άλλος γνώριμος εκεί συνομιληκός, και νέχ πρότασις εκ μέρους μου :

— Παίζομε βώλους ;
— Τί εινε αυτοί οι βώλοι ;
— Μεσιδες ! άπαντώ έγω, ένθυμούμενος τον Κωνσταντινούπολίτην συμπαίκτην μου.
— Δέν ξέρω τέτοιο παιγνίδι.

— Πώς δέν το ξέρεις, άφου έχεις τες τσέπες σου γεμάτες !
— "Α! πές μ' επί λιλεις έννοεις ;

Με αυτόν τον τρόπον έμαθα πως λέγουν εις την Σμύρνην τους βώλους.

Έταξειδεύσα άργότερα και εις άλλα μέρη, όπου έμειον έλληνικά, αλλά ήμουν πιά με γάλος και δέν κατεδεχόμεν ούτε να παίξω ούτε να αναφέρω τους βώλους.

Τώρα που είμαι παρ' ολὸν μεγάλος, τους ένθυμηθην, και διηγήθην εις τον φίλον μου την παιδικήν εκείνην ανάμνησιν διὰ τας όνομασίας των βώλων.

— Έμένα, ειπεν ο φίλος μου, όταν έτελειώσῃς, — μου ένθυμίζου οι βώλοι μίαν πολὺ νόστιμην και πολὺ διδακτικὴν ιστορίαν.

Και ο φίλος μου, ο οποίος γνωρίζει και διηγείται ωραιότατα πράγματα, μου την διηγήθη :

"Ένα πρωί ο Σπύρος, ένα μικρό χωριατόπουλο, έπήγαγε εις το σχολείον, όταν είδε ένα παιδί συνομιληκόν του, φορτωμένον μ' ένα βαρὺ πακέτο. "Ο Σπύρος είχε καιρόν άρκετον έμπρός του έως την ώραν του μαθήματος. Είπε λοιπόν εις το άλλο παιδάκι να το βοηθήσῃ, και εκείνο έδέχθη. Μαζί λοιπόν οι δύο ένκουβάλισαν το πακέτο έως το σπίτι, όπου έπρεπε να παραδοθῇ. Έκει,

ο Σπύρος άρσεν τον άλλον μικρόν, και αυτές, διὰ να ευχαριστήσῃ τον πρόθυμον βοηθόν του, έβγαλε και του έχάρισε ένα ωραίον γυαλέιον βώλον.

Καθώς έξαναπήρεν ο Σπύρος τον δρόμον του σχολείου, συνήτησεν ένα συμμαθητήν του, και του διηγήθη τί είχε συμβῆ.

— Δεϊξέ μου να δώ τον γυαλέιον βώλό σου, ειπεν ο άλλος.

— Νά τονε !

— "Ω ! τί άμορρος που εινε ! Δώσε μου τον έμένα, κ' έγω σου δίνω δώδεκα πέτρινους βώλους.

— Πάρ' τονε !
Και η ανταλλαγή έγινε εις την στιγμήν.

Κατὰ το διάλειμμα, ο Σπύρος έπαιξε με τα άλλα παιδιά, εις την αυλήν του σχολείου, και εκέρδισε άλλους τώσους βώλους. Έπλησίαζεν η στιγμή που θα έσημαίνεν ο κώδων, και ένας από τους χαμένους, ο οποίος ήθελε να ξαναπαίξῃ βώλους τὸ μεσημέρι, πηγαίνει εις τον Σπύρον, και του προτείνει ν'

— Δώσε μάς το, παιδί μου, κ' έγω θα σου δώσω έναν ωραίο αέτο σφυραϊκό, ολοκαίνουργο, που τον εκέρδησα σ' ένα ευεργετικόν λαχείον, και δέν ξέρω τί να τον κάμω.

Έγλυκάθη ο Σπυράκης. Του έπήραν τὸ τόπι του, του έγραψαν δύο λόγια επάνω εις ένα έπισκεπτήριον, του είπαν πού να πάγῃ, και αυτός έπήγε κ' έπήρε τον αέτον, — ένα θαυμάσιον αέτον, που έμειναν έκστατικοί, όταν τον είδαν οι γονεϊς του.

Ηλθεν η Κυριακή, και ο Σπύρος με τον αέτον του, και μ' ένα καμάρι, άλλο πρῶγμα! — έπήγεν εις τους μύλους πάλιν, όπου πολλά παιδια έπήγαγαν και άμολούσαν τους αετούς των. "Όλα όμως εθαύμαζαν, όσον έβλεπαν τον αέτον του Σπύρου, να πετᾷ ύψηλά εις τον άέρα. Έπέρασεν άρκετή ώρα και ο Σπύρος ήτον ετοιμός να τον μαζεύσῃ, όταν έπλησίασε ένα αγοράκι και τον έπιασε από τὸ μανίκι.

— Μου δίνεις τον αέτό σου να σου δώσω ένα σκυλάκι ;

— Ένα σκυλάκι ;

— Ναι! έχωμε ένα, πολὺ ήμερο και πολὺ εύμορρο, αλλά φεύγομε για τας Αθήνας σε λίγες ήμέρες, και η μαμμά δέν θέλει να το πάρῃ μαζί, γιατί δέν εινε τόπος στὰς Αθήνας για σκυλάκια.

— Μά... δέν εινε λοιπόν άλλοι σκύλοι στὰς Αθήνας ; Πώς εινε τόπος γι' αυτούς ;

— Είνε... αλλά έμεις δέν έχομε τόπο, ως φαίνεται.

— Καλά... δεϊξέ μου

όπως πρώτῃ τον σκύλο σου.

Τὸ αγοράκι έπήγε με τον Σπύρο σιην έκυλίν των, κ' εκεί τὸ σκυλάκι του έκαμε τώσες χαρές, ώστε άμέσως ο Σπύρος έδέχθη την συμφωνίαν. Η μητέρα του μικροῦ ιδιοκτήτου του σκύλου ιδίστασε κατ' αρχίς να έγάρη την έμπορικὴν έπιχείρησιν του οίου της, ο σκύλος ήτο ζῶον άρκετής αξίας. Έπειδή όμως ήθελε να τον δώσῃ εις καλούς ανθρώπους δια να τον κατομεταχειρίζωνται, και επειδή τής άρεσεν η φυσιογνωμία του Σπύρου, επί τέλους απέσασσε να ειπῆ τὸ ναί.

Ο Σπύρος ένθουσαμένος ώδήγησε τον σκύλον εις τὸ σπίτι των. Νέα έκπληξις όλων. Τα αδελφια του κατ' αρχίς δέν είδαν με καλό μάτι την ανταλλαγήν, αλλά τὸ σκυλάκι ήτο τώσον νόστιμο και έξυπνο, ώστε όλοι το έσυμπάθησαν και μάλιστα εμάλωνν μεταξὺ των πῶς να το πρωτοχαϊδέψῃ, να το πάρῃ στὰ γόνατά του, να του φέρῃ κοκκαλάκια και ζίχαρι, να το βάλῃ να τρέξῃ και να πηδήσῃ.

α. Του έχάρισε ένα ωραίον γυαλέιον βώλο...

Περνούν μερικες ήμέρες, και μία άγνωστος κυρία στέλνει τον υπηρέτην της, και παρακαλεί τον Σπύρον να πάγῃ να την ιδῇ με τον σκύλον του. "Ο Σπύρος, σαν καλό παιδί, έπήγε προθύμως. Την εύρηκε με την κόρην της, ένα πολὺ γλυκὸ κορίτσι δώδεκα έτων.

— Μικρέ μου, ειπεν η κυρία, έχω να σου κάμω μίαν πρότασιν, η οποία θα σ' ευχαριστήσῃ, πιστεύω. Η κόρη μου λατρεύει τα ζῶα. Άλλά, επειδή επέρασε τὸ καλοκαίρι και πηγαίνομε στὰς Αθήνας, μάς εινε άδύνατον να πάρωμε μαζί μας τὸ γαϊδουράκι της, ένῶ τίποτε δέν μας έμποδίζει να πάρωμε ένα σκυλάκι. Τὸ δικό σου τὸ σκυλάκι, πολὺ της άρεσει. Αν θέλῃς να της το δώσῃς, εκείνη θα σου δώσῃ τὸ γαϊδουράκι της. Βλέπεις ;... τίποτε δέν θα χάσῃς ! "Απ' εναντίας μάλιστα.

Αντί ν' άπαντήσῃ, ο Σπύρος άρχισε να γυρίζῃ τον σκυφὸ του με τα χέρια του. "Ητο λιγάκι φοβισμένος η προσφορά εκείνη ήτο τώσον άπρόοπτος !

— Τὸ γαϊδουράκι, εκέπτετο, κάμνει πολλὰ λεπτά. Και, ύστερα... πὸς γίνεται, άλλοι να θέλουν σκυλάκια στὰς Αθήνας, και άλλοι να τα χαρίζουν για να μὴν τα πάρουν μαζί των ;

Δέν ήξευρεν άκόμη ο καίμενος ο Σπύρος την ανθρωπότητα και τας αντιφάσεις της.

— Λοιπόν... τί σκέπτεσαι ; ήρώτησεν η κυρία.

— Τίποτε, κυρία.

— Γιατί λοιπόν δέν άπαντᾷς ;

— Μά... Μά, κυρία, εινε τόπος στὸς Αθήνας γιὰ τον σκύλο μου ;

— Η μητέρα και η κόρη άρχισαν να γελοῦν.

— Πὸς φαίνεσαι πὸς δέν έπήγες ποτέ στὰς Αθήνας, παιδάκι μου ! ειπεν η κυρία. Είνε τώσοι σκύλοι στὸς Αθήνας, αλλά περισεύει και τώσος τόπος, ώστε δέν θα κακοπεράτῃ ο δικός σου.

— Ναι, μα έγω το αγαπῶ πολὺ τὸ σκυλάκι μου !

— Τὸ ξέρω, φίλε μου, γι' αυτό κ' έγω σου υπόσχομαι η κόρη μου θα το περιποιείται παρ' ολὸν, και εκτός τούτου θα σου δώσῃ και αὐτὴ τὸ γαϊδουράκι της. "Αν καμμιὰ φορά έλθῃς στὰς Αθήνας, να έλθῃς να δῆς και τὸ σκυλάκι στὸ σπίτι μας.

— "Ο Σπύρος ήρχισε να κλονίζεται.

— Τὸ γαϊδουράκι μου εινε παρ' ολὸν ήμερο, επρόσθεσε και η κόρη. "Αφου έγω το καβαλλικέω έντελῶς άφοβα. "Αν έχετε άμαξάκι, είμπορίτε να το ζεύετε.

— "Εσυλλογίσθη τότε ο Σπύρος, ότι πραγματικῶς ο πατέρας του έλεγε πὸς του χρειάζετο να πάρῃ ένα γαϊδουράκι. Τὸ ήθελε δια να τραβᾷ τὸ άμαξάκι, τὸ όποιον εφόρτωνε με λάχανα από τὸ περι-

βόλι των και τὸ έπήγαγε μόνος του σιγά-σιγά εις την αγοράν. Δέν ήσαν πλούσιοι, βλέπετε, οι γονεϊς του Σπύρου. "Όταν λοιπόν εκέφθη ο μικρός μας ότι, με τὸ γαϊδουράκι εκείνο, θ' άνεκούφιζε κάπως τον πατέρα του, έπήρε την άπόφασιν.

— Θα πηγαίνομε και καβέλλα με τὸ γαϊδουράκι, εσύ και τ' αδελφια σου... επρόσθεσεν η κόρη της κυρίας.

Δέν εδίστασε πλέον ο Σπύρος. Εφίλησε τὸ σκυλάκι του, και το παρεδωκεν εις την μικράν δεσποινίδα.

— Νά το αγαπάτε πολὺ ! της ειπε.

Μετ' όλίγον έτραβούσε δια τὸ σπιτάκι των, και έκρατούσε τὸ γαϊδουράκι από τὸ καπίστρι.

Μόλις έκαμε όλίγα βήματα εις τον δρόμον, και τον φώναζε : ένας κύριος καλοντυμένος.

— Αί! μικρέ με τὸ γαϊδουράκι !

— Τί αγαπάτε, κύριε ;

— "Ακουσε!... Μου είπαν πὸς εδώ, σ' αυτό τὸ σπίτι, είχαν ένα γαϊδουράκι και ήθελαν να το ξεκάμουν... Μήπως εινε αυτό που έχεις αὐτό ;

— Μάλιστα, κύριε. Τώρα όμως εινε δικό μου.

— Σου το έπούλησαν ;

— "Όχι, τὸ έκαμα άλλαξιά.

— Για λογαριασμόν του πατέρα σου, κύριε οίκονομολόγε ;

— "Όχι, για λογαριασμό δικό μου !

— "Αλήθεια ; "Ωστε βαστᾷ η τσέπη σου για να παίρῃς και γαϊδουράκι!...

— "Ω! καθὼς βλέπετε...

Και από τὸ πολὺ καμάρι του, εκοκίνισε λίγο ο κύρ-Σπύρος.

— Περιμένε με λίγο, πηγαίνω να έρωτήσω, κ' έφθασα.

"Ο κύριος εκείνος έπήγε να λάθῃ πληροφορίας δια τὸ γαϊδουράκι από τας πρώην ιδιοκτητριάς του. "Όταν έμαθε πὸς έγινε η αγοράπωλησία, επέστρεψε να εύρῃ τον Σπύρον.

— Είσαι πολὺ τυχερός, παιδί μου, ως φαίνεται.

— Μάλιστα, κύριε.

Και έξανακοκινίτεν ο Σπύρος.

— Με τί το αλλάζεις τὸ γαϊδουράκι σου ; Μου χρειάζεται ένα τέτοιο ήμερο ζῶον γιὰ τὰ παιδιὰ μου...

— Με τί το αλλάζῃ ;

— Ναι! με τί λοιπόν ;

"Ο Σπύρος εκρατούσε τὸ γαϊδουράκι του, κ' έσεισε την κεφαλήν του δια να δείξῃ ότι δέν είχε καμμιάν όριξιν να κάμῃ νέαν ανταλλαγήν.

— Μου φαίνεσαι σαν να γνωρίζῃς από έμπόριον, μικρέ μου ! ειπε γλῶν ο κύριος. Μείνε ήσυχος και δέν θέλω να σε γελάσω. Τί σου χρειάζεται ;...

"Ο Σπύρος έξάμισε τα χείλη του, αναποράσιτος. "Ο κύριος, βλέπων την σιωπήν του, έξηκολούθησε :

— Λέγε λοιπόν, τί σου χρειάζεται ;... Μήπως ήθελες κανένα... άλογο ; — επρόσθεσε γελῶν.

"Ο κύριος τὸ έλεγε στὰ άστειά, ο Σπύρος όμως τὸ έπήρε στὰ σοβαρά, και τὰ μάτια του έλαμψαν :

— Μάλιστα, κύριε, θέλω ένα άλογο ! — έφώναξεν άποφασιστικῶτατα.

— "Αλογοί άπήνητησεν ο κύριος. Και τί θα τὸ κάμῃς εσύ τὸ άλογο ;

— Θα τραβᾷ τὸ άμαξάκι του πατέρα μου να πηγαίνοσῃν την αγορά, θα το νοικιάζωμε, και ύστερα, στὸ σπίτι μας, θα το καβαλλούμε όλοι μας.

— Και, είσθε πολλοί στὸ σπίτι σας ;

— "Ο πατέρας μου, η μητέρα μου, δύο άγόρια και δύο κορίτσια.

— Έλα λοιπόν μαζί μου με τὸ γαϊδουράκι σου, θα προσπαθῆσω να σε ευχαριστήσω.

"Ο Σπύρος ήκολούθησε τον κύριον εις την ώραϊν έπαυλίη του. Έκει, μόλις είδαν τὸ γαϊδουράκι τα δύο παιδάκια του, έτρεξαν άμέσως να παίξουν μαζί του και να το καβαλλικέψουν.

"Ο κύριος εκείνος, ο οποίος ήτο παρ' ολὸν πλούσιος, εύρισκε διασκεδαστικὴν αὐτὴν την ιστορίαν. Ηρώτησε τον Σπύρον πού κατοικοῦν οι γονεϊς του, και του ύπεσχέθη ότι θα έστελνε τὸ άλογο. Και πραγματικῶς, έως τὸ βράδυ, τὸ έστειλε.

Με αυτόν τον τρόπον ο Σπύρος απέκτησε με ένα βώλον ένα άλογο, τὸ όποιον ήτο χρησιμώτατον δια την οίκογένειάν του. Τὸ απέκτησε διότι ήτο καλό και ύποχρεωτικόν παιδάκι. Και, όταν έμεγάλωσε, προώδευσε πολὺ εις τας εργασίας του...

Με αυτόν τον τρόπον ο Σπύρος απέκτησε με ένα βώλον ένα άλογο, τὸ όποιον ήτο χρησιμώτατον δια την οίκογένειάν του. Τὸ απέκτησε διότι ήτο καλό και ύποχρεωτικόν παιδάκι. Και, όταν έμεγάλωσε, προώδευσε πολὺ εις τας εργασίας του...

Με αυτόν τον τρόπον ο Σπύρος απέκτησε με ένα βώλον ένα άλογο, τὸ όποιον ήτο χρησιμώτατον δια την οίκογένειάν του. Τὸ απέκτησε διότι ήτο καλό και ύποχρεωτικόν παιδάκι. Και, όταν έμεγάλωσε, προώδευσε πολὺ εις τας εργασίας του...

Με αυτόν τον τρόπον ο Σπύρος απέκτησε με ένα βώλον ένα άλογο, τὸ όποιον ήτο χρησιμώτατον δια την οίκογένειάν του. Τὸ απέκτησε διότι ήτο καλό και ύποχρεωτικόν παιδάκι. Και, όταν έμεγάλωσε, προώδευσε πολὺ εις τας εργασίας του...

Με αυτόν τον τρόπον ο Σπύρος απέκτησε με ένα βώλον ένα άλογο, τὸ όποιον ήτο χρησιμώτατον δια την οίκογένειάν του. Τὸ απέκτησε διότι ήτο καλό και ύποχρεωτικόν παιδάκι. Και, όταν έμεγάλωσε, προώδευσε πολὺ εις τας εργασίας του...

Με αυτόν τον τρόπον ο Σπύρος απέκτησε με ένα βώλον ένα άλογο, τὸ όποιον ήτο χρησιμώτατον δια την οίκογένειάν του. Τὸ απέκτησε διότι ήτο καλό και ύποχρεωτικόν παιδάκι. Και, όταν έμεγάλωσε, προώδευσε πολὺ εις τας εργασίας του...

Με αυτόν τον τρόπον ο Σπύρος απέκτησε με ένα βώλον ένα άλογο, τὸ όποιον ήτο χρησιμώτατον δια την οίκογένειάν του. Τὸ απέκτησε διότι ήτο καλό και ύποχρεωτικόν παιδάκι. Και, όταν έμεγάλωσε, προώδευσε πολὺ εις τας εργασίας του...

Με αυτόν τον τρόπον ο Σπύρος απέκτησε με ένα βώλον ένα άλογο, τὸ όποιον ήτο χρησιμώτατον δια την οίκογένειάν του. Τὸ απέκτησε διότι ήτο καλό και ύποχρεωτικόν παιδάκι. Και, όταν έμεγάλωσε, προώδευσε πολὺ εις τας εργασίας του...

Με αυτόν τον τρόπον ο Σπύρος απέκτησε με ένα βώλον ένα άλογο, τὸ όποιον ήτο χρησιμώτατον δια την οίκογένειάν του. Τὸ απέκτησε διότι ήτο καλό και ύποχρεωτικόν παιδάκι. Και, όταν έμεγάλωσε, προώδευσε πολὺ εις τας εργασίας του...

Με αυτόν τον τρόπον ο Σπύρος απέκτησε με ένα βώλον ένα άλογο, τὸ όποιον ήτο χρησιμώτατον δια την οίκογένειάν του. Τὸ απέκτησε διότι ήτο καλό και ύποχρεωτικόν παιδάκι. Και, όταν έμεγάλωσε, προώδευσε πολὺ εις τας εργασίας του...

Με αυτόν τον τρόπον ο Σπύρος απέκτησε με ένα βώλον ένα άλογο, τὸ όποιον ήτο χρησιμώτατον δια την οίκογένειάν του. Τὸ απέκτησε διότι ήτο καλό και ύποχρεωτικόν παιδάκι. Και, όταν έμεγάλωσε, προώδευσε πολὺ εις τας εργασίας του...

Με αυτόν τον τρόπον ο Σπύρος απέκτησε με ένα βώλον ένα άλογο, τὸ όποιον ήτο χρησιμώτατον δια την οίκογένειάν του. Τὸ απέκτησε διότι ήτο καλό και ύποχρεωτικόν παιδάκι. Και, όταν έμεγάλωσε, προώδευσε πολὺ εις τας εργασίας του...

Με αυτόν τον τρόπον ο Σπύρος απέκτησε με ένα βώλον ένα άλογο, τὸ όποιον ήτο χρησιμώτατον δια την οίκογένειάν του. Τὸ απέκτησε διότι ήτο καλό και ύποχρεωτικόν παιδάκι. Και, όταν έμεγάλωσε, προώδευσε πολὺ εις τας εργασίας του...

Με αυτόν τον τρόπον ο Σπύρος απέκτησε με ένα βώλον ένα άλογο, τὸ όποιον ήτο χρησιμώτατον δια την οίκογένειάν του. Τὸ απέκτησε διότι ήτο καλό και ύποχρεωτικόν παιδάκι. Και, όταν έμεγάλωσε, προώδευσε πολὺ εις τας εργασίας του...

Με αυτόν τον τρόπον ο Σπύρος απέκτησε με ένα βώλον ένα άλογο, τὸ όποιον ήτο χρησιμώτατον δια την οίκογένειάν του. Τὸ απέκτησε διότι ήτο καλό και ύποχρεωτικόν παιδάκι. Και, όταν έμεγάλωσε, προώδευσε πολὺ εις τας εργασίας του...

Με αυτόν τον τρόπον ο Σπύρος απέκτησε με ένα βώλον ένα άλογο, τὸ όποιον ήτο χρησιμώτατον δια την οίκογένειάν του. Τὸ απέκτησε διότι ήτο καλό και ύποχρεωτικόν παιδάκι. Και, όταν έμεγάλωσε, προώδευσε πολὺ εις τας εργασίας του...

Με αυτόν τον τρόπον ο Σπύρος απέκτησε με ένα βώλον ένα άλογο, τὸ όποιον ήτο χρησιμώτατον δια την οίκογένειάν του. Τὸ απέκτησε διότι ήτο καλό και ύποχρεωτικόν παιδάκι. Και, όταν έμεγάλωσε, προώδευσε πολὺ εις τας εργασίας του...

Με αυτόν τον τρόπον ο Σπύρος απέκτησε με ένα βώλον ένα άλογο, τὸ όποιον ήτο χρησιμώτατον δια την οίκογένειάν του. Τὸ απέκτησε διότι ήτο καλό και ύποχρεωτικόν παιδάκι. Και, όταν έμεγάλωσε, προώδευσε πολὺ εις τας εργασίας του...

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΡΩΤΟΣ

Η ΜΥΡΩΔΙΑ

"Όταν κρατήσῃς μυρωδιά, τὸ μύρο σου χαρίζει. Κι' ύστερα για πολὺν καιρὸ τὸ χέρι σου μυρίζει.

"Ετσι κι' αν κάνῃς κάτι καλό καμμιὰ φορά, "Υστερα για πολὺν καιρὸ θα νοιώθῃς τὴ χαρά.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

[Έκ της νέας συλλογῃς παιδικῶν ποιημάτων, υπό τον τίτλον «Τὰ πρῶτα βήματα», εκδόθηκες υπό του «Συλλόγου πρὸς διάδοσιν Ὁφελίμων Βιβλίων».]

Ο ΘΕΙΟΣ ΜΟΥ ΑΚΑΚΟΣ

(Τέλος· ἴδε σελ. 396.)

Ἡ μητέρα εἶχεν ἀκούσῃ, καὶ μας ἐπλησίασε.

— Ἐλα λοιπόν, Πέτρο! εἶπε. Πότε ἐγένετο ἡ ναυμαχία τοῦ Τράφαλγαρ; Χθές το ἤξευρες καὶ τὸ εἶπες. Αὐτὸ εἶπε τὸ μνημονικόν σου; Τὸ ἐλησμόνησες τόσο γρήγορα;

Ἐκύτταζεν ἡ μητέρα μου τοὺς δύο σοφοὺς, καὶ αὐτοὶ ἐχαμήλωναν τὰ μάτια των, διότι εἶχαν χάσῃ καὶ οἱ δύο ἔλῃν τὴν σοφίαν των. Ἐγὼ ἐξεροκατάπινα, καὶ ὁ θεὸς μου, ὅλο ἔφαγες νὰ εὕρῃ εἰς τὰ μανιέτια τοῦ τὰ ἀνύπαρκτα μανικέτια του, κ' ἔκαμνε, χωρὶς νὰ γυρίσῃ νὰ με κυτάξῃ, ὅτι ἐπερίμενε τὴν ἀπάντησίν μου εἰς τὴν ἐρώτησίν του. Ἄλλα ἀπάντησις δὲν ἤρχετο.

— Ἐλα λοιπόν, ἐφώναξεν ἔξαφνα με τὴν χονδρὴν φωνάρα του, διὰ νὰ κρύψῃ τὴν ταραχὴν του, — ἔλα λοιπόν. . . ἀπάντησε! Στὰ πόσα συνεκροτήθη ἡ ναυμαχία τοῦ Τράφαλγαρ;

Ἐπρεπε νὰ πᾶρῃ τέλος αὐτὴ ἡ κατάσταση.

— Στὰ 1794! εἶπα στὴν τύχην.

Στὰ 1794! . . . Αὐτὴ ἦτο, ἡ μήπω; καὶ δὲν ἦτο ἡ σωστὴ χρονολογία; Τὸ πρόσωπον τοῦ θεοῦ μου ἔλαβεν ἀγωνιώδη ἔκφρασιν. Τὰ χέρια του ἔψαξαν νὰ εὕρουν τὰ μανικέτια του, με νευρικότατα κινήματα. . . Τὰ μάτια του ἐγύρισαν πρὸς τὸ μέρος τῆς μητέρας μου, σὰν νὰ ἐζητοῦσαν ἔλεος. . . Εἶχε γίνῃ κατακόκκινος σὰν ἀστακός.

Ἐπέρασε ἓνα δευτερόλεπτον. Ἡ μητέρα μου ἔκαμε τὰ ἀδύνατα δυνατὰ διὰ νὰ κρατήσῃ τὰ γέλια πούτης ἤρχοντο. Ἐπὶ τέλους μ' ἐλυπήθη, ἐλυπήθη καὶ τοὺς δύο μας, ἤθελα νὰ εἰπῶ. Καὶ ὠμίλησεν:

— Ὅχι, παιδί μου. . . γνωρίζεις πολὺ καλά ὅτι ἡ ναυμαχία τοῦ Τράφαλγαρ, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Νέλσον με τὸν ἀγγλικὸν στόλον κατετρόπωσε τοὺς ἠνωμένους στόλους τῆς Γαλλίας καὶ Ἰσπανίας, ἐγένετο στὰ 1805! Ἔτσι δὲν εἶνε, Ἀκακε;

— Βεβαίωτατα! ἀπήντησεν ὁ θεὸς μου με ἄλῃν τὴν πόξαν του. Αὐτὸ ἀκριβῶς ἤθελα κ' ἐγὼ νὰ πῶ.

— Με τὴν παρατήρησιν ὁμῶς, ἐξηκολούθησεν ἡ μητέρα μου, ὅτι, ἐπειδὴ

ἐγὼ ἔδωσα τὴν ἀπάντησιν, ἔχω κ' ἐγὼ τὴν ἀπαίτησιν νὰ φάγῃ τὸ μερίδιόν μου ἀπὸ τὴν τούρτα!

Ἄ! ναί, ἡ τούρτα! Νὰ μὴ διέξοδος! Καὶ ὁ θεὸς μου ἔσπευτεν ἀμέσως νὰ σηκωθῇ.

— Ἀλήθεια! εἶπε, ἄς δοῦμε τώρα τὴν τούρτα, καὶ ἡ ἐξέτασις ἄς ἀναβληθῇ!

Ἄλλο δὲν ἠθέλαμεν ἐμεῖς οἱ μικροὶ. Ἐμαζευθήκαμε λοιπόν ἀμέσως κοντὰ του.

Ἄλλά, — περίεργον πρᾶγμα, παρὰ δόξον, ἀνεξήγητον! — τὸ τυλιγμένο πακέτο τοῦ θεοῦ μου εἶχεν ἐξαφανισθῇ.

Ἐἶχεν ἀνασηκώσῃ τὸ καπέλλο του. (Σελ. 409 στήλ. 4.)

τίποτε! οὔτε ἐπάνω στὸ τραπέζι, οὔτε ἐπάνω στὰς καρέκλες, οὔτε ἐπάνω στὸν καναπέ. Μόνον, ἐπάνω σὶδὸν τραπέζι, ἀνεπαύετό μακαρίως τὸ μεγάλο καπέλλο τοῦ θεοῦ μου, με τοὺς τεραστίους γύρους του.

— Ἄ! μὰ αὐτὸ ὑπερβαίνει τὰ ὄρια! ἐβρυχήθη ὁ θεός.

— Ὅα ἐλησμόνησες, ἴσως, νὰ τὴν ἀγοράσῃς. . . εἶπεν ἡ μητέρα. Εἶσαι κεννὸς ἄρα τόσο. . . ἀρρηγμένος!

Ἡμεῖς οἱ μικροὶ διεμαρτυρήθημεν ὅλοι ἐν χορῷ. Καλέ, τὸν εἶχαμε ἰδῆ, τὸν θεόν, ὅταν ἤλθῃ με τὸ πακέτο του, τὸ ὁποῖον ἐκρατοῦσε τόσο προσεχτικῶς μὴν τύχῃ καὶ τοῦ πέσι!

Ἄν ἐρωτᾶτε διὰ τὸν θεόν, αὐτὸς δὲ κ' ἂν ἐφώναξε περισσότερον ἀπὸ ὅλους μας. Καλέ, εἶχε σωστὰ τὰ λογικά του, καὶ ἀφοῦ τὸ ἐβεβαίωσε πῶς ἦταν ἐκεῖ ἡ τούρτα, μὴ στιγμὴ προηγήτερα, θὰ πῆ πῶς ἦταν. Ποτέ, ποτέ, μὰ πο-

τέ, αὐτὸς δὲν ἐξεχνόυσε τίποτε. . . Καὶ ἔπειτα, με μνήμην σὰν τὴν ἰδικὴν του. . . (Χέμ! χέμ!)

. . . Μάλιστα, κύριοι, με μνήμην σὰν τὴν ἰδικὴν του, — αὐτὸς δὲν ἐδίσταζε καθόλου νὰ σὰς τὸ βεβαιώσῃ, — εἰς κανένα δὲν ἐπέτρεπετο νὰ τὸν ὑποπτεῖθῃ ὡς ἀρρηγμένον, ὡς ξεχασμένον.

Κ' ἐπήγαινε ἐδῶ, ἐπήγαινε ἐκεῖ, κ' ἐσπάζε με τὰς χειροῦκλές του τὸν ἀέρα. Αὐτὴν τὴν φορὰν, ἐπὶ τέλους, ἦτο ἀκραδάντως βέβαιος ὅτι δὲν ἔκαμνε λάθος, καὶ ἔπειτα ἐνόμιζεν, ὑποθέτω, ὅτι ὅσον περισσότερον ἐξέφραζε τὴν εὐλογον ἀγανάκτησίν του διὰ τὴν ἐξαφάνισιν τῆς τούρτας, τόσο καλλίτερα θὰ ἐληθμονεῖτο ἡ εὐχυσίς του καὶ ἡ στενοχωρία του, με τὴν ὁποίαν διεκόπη ἡ ἐξέτασις μου εἰς τὰς ἱστορικὰς χρονολογίας.

Ἀληθινά, τὸ ἐβλεπε καὶ μόνος του αὐτὸς ὁ ἀνθρωπος τῶν πολέμων καὶ τῶν μαχῶν, ὁ φοβερός καὶ τρομερὸς πολεμαρχος, πού ἤθελε νὰ φαίνεται, τὴν εἶχε πάθῃ σὰν ἀγράμματος πρὸ ὀλίγων σιγμῶν.

— Πρόσεξε, Ἀκακε, καὶ θὰ μου σπᾶς τὰ γυαλικά. . . θὰ γρημεῖσθῃς τὴ λάμπα! — ἔλεγε ἡ μητέρα μου, χωρὶς ὁμῶς νὰ φαίνεται διόλου τρομαγμένη.

— Ἄ! μάλιστα. . . τὰ γυαλικά σου! Ἔτσι νομίζεις τοῦ λόγου σου; . . . Σοῦ ἔσπασα τίποτε ἐγὼ ἕως τώρα; Ἐκαμα τὴν παραμικρότερη ζημία; . . . Χειρόνομῶ στέιδρωτάτα, τὸ ὁμολογῶ, ἀλλὰ ὄχι καὶ ἀπρόσεκτα. . . Καὶ ὁμῶς ἐσύ, ἄλλο δὲν κάνεις παρὰ νὰ μ' ἐρεθίζῃς, νὰ με κεντριζῇς!

— Μὰ, ὄχι, σε βεβαιῶ. . .

— Μάλιστα, μάλιστα, κυρία μου, ἐξηκολούθησεν ὁ θεός μου, καμωμένος βαπὶρι ἀπὸ τὴν στενοχωρίαν καὶ τὸ πείσμα του. — Καὶ ποῖον εἶνε τὸ ἀποτέλεσμα, παρακαλῶ; Τὰ παιδιά σου κτήνητε νὰ μὴ με σέβωνται πλέον; πίζουν ἄρα μὲ τὴν ἀξιοπρέπειάν μου, καὶ σιγά-σιγά θ' ἀρχίσουν νὰ με κάνουν καὶ ντε-ντέ!

Ἐπρεπε νὰ το ἀλοῦατε, τί νόστιμα ἐβγαίνεν ἀποκάτω ἀπὸ τὰ ἀρειμάνια μου-στάκια τοῦ θεοῦ μου αὐτὴ ἡ μωρουδίτικη λέξις.

— Μάλιστα, νὰ με κάνουν καὶ ντε-ντέ! ἐπανελάβε, ἀλλὰ αὐτὴ ἡ ἱστορία θὰ πάυσῃ ἐπὶ τέλους. . . καὶ γιὰ νὰ

γίνῃ ἡ καλὴ ἀρχή, ἐνοῶ νὰ εὐρεθῇ ἡ τούρτα, καί, μὰ ὅλα τὰ κανόνια καὶ τὰ πυροβόλα! θὰ εὐρεθῇ!

Καί, καθὼς ἔλεγε αὐτὰς τὰς λέξεις, ὁ θεός μου Ἀκακος, με ἓνα μανιώδες κίνημα, ἐκατέβασε τὴ γροθιά του ἐπάνω στὸ τραπέζι. Τὸ κτύπημα ἔπεσεν ἀκριβῶς ἐπάνω στὸ ἄμοιρο καπέλλο του. Ἠκούσθη ἓνα «ψῆς», σὰν νὰ ἐγένετο λυῶμα κατὶ πρᾶγμα μαλακὸ καὶ ἀφράτο, καὶ συγχρόνως κρέμα ἐτινάχθη σὰν πυροτέχνημα, ἀποκάτω ἀπὸ τοὺς γύρους τοῦ καπέλλου, καὶ ἀπλώθηκε ἐπάνω στὸ ἀπέπασμα τοῦ τραπέζιου.

Δὲν περιγράφονται τὰ τρελλὰ γέλια πού μας ἐπίασαν. Ἡ μητέρα μου ἡ ἴδια δὲν ἤμποροῦσε νὰ κρατηθῇ, κ' ἐγελοῦσε, ἐγελοῦσε! Ἄν ἐρωτᾶτε διὰ τὸν θεόν μου, αὐτὸς εἶχεν ἀνασηκώσῃ τὸ καπέλλο του κ' ἔμενεν ἀκίνητος, σὰν ἀπολιθωμένος, σὰν νὰ ἐβλεπεν ἐμπρὸς τοῦ τὴν κεφαλὴν τῆς Μεδούσης, ἐνῶ ἐβλεπεν ἀπλούστατα τὴν τούρταν του, ἡ

ὁποία εἶχε γίνῃ λυῶμα μέσα στὸ χάρτινὸ περιτύλιγμα τῆς, τὸ ὁποῖον εἶχε σχισθῇ ὀλόγυρα ἀπὸ τὴν τρομερὴν γροθιάν.

Ἐφαίνετο τόσο ἐντροπισαμένος, ὥστε τὰ γέλια μας ἐδιπλασιάσθησαν. Ἡ Ἄννα εἶχε τὰ μάτια τῆς γεμάτα δάκρυα, ὁ Ἄημος ἐκόντευε νὰ πνιγῇ ἀπὸ τὰ χάχανα, κ' ἐγὼ ἠλάλαξα ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμόν μου. Ὁ θεός ὁμῶς, με ἄλῃν τὴν κατάπληξίν του, ἐσυλλογιζέτο καὶ ἔξαφνα, ἀνέκραξε:

— Ἄ! ναί. . . ἐνθουμούμαι. . . Ἐγὼ τὴν εἶχα προφυλάξῃ ἀποκάτω στὸ καπέλλο μου. . . εἶχα λησμονήσῃ ὅτι ἦταν τυλιγμένη στὸ χάρτι, κ' ἐρεθίσθηκα τὲς μύγες! Τὸ εἶχα ἐντέλως λησμο. . .

Ἐδῶ διεκόπη, ἐκύτταξε τὴν μητέρα μου, ἡ μητέρα μου τὴν ἐκύτταξε, καὶ οἱ δύο τῶν ἐγάλασαν δυνατὰ με ἄλῃ τὴν καρδιά των.

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΡΩΤΟΣ

ΑΝΑΤΟΛΗ

Στὴ φωνὴ τοῦ πειτεινοῦ Κρύδονται τὰ νικητοπούλια Καὶ στὰ βᾶθῃ τ' οὐραίου Σδύνουν τᾶστρα, τρέμ' ἡ πούλια.

Τὰ γοργόφτερα πουλιὰ Νὰ ἐπυνήσουν δὲν ἀργοῦν. Μὲ γλυκύτατη λαλιὰ Τὸ θεὸ δοξολογοῦν.

Ἡ δροσὴ δειλὴ-δειλὴ Στ' ἀνθολούουδα αταλάζει Καὶ γαυγίζει τὸ σκυλί Καὶ τὸ πρόβατο βελαζει.

Ἄπὸ πέρα ἡ χολογὰ Ἡ καρπὰνα χαρωπὴ Κι' ὁ παπᾶς σιγά-σιγά Πάει τὸν ὄρθρο του νὰ πῆ.

Καὶ τὸ φῶς παντοῦ γελά Κι' ἀναγάλλετ' ὄλη ἡ γῆ. Κι' ὁ θεὸς ἀπὸ ψηλά Ταῦς καρπούς τῆς εὐλογεῖ.

Ἄπὸ τὰ «Πρῶτα Θήματα»

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΟΙ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΕΣ ΕΙΣ ΤΟΝ Γ' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΝ ΕΞΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ

[Ἴδε Διάπλασιν ἐ. ἐ φυλλ. 21, σελ. 166]

1. Νάρκισσος (ἀντιπρόσωπος τῆς Ὀμάδος). — 2. Ἄριστ. Ι. Σιώτης. — 3. Βασιλικὴ Γ. Λουκάκη. — 4. Πανταχοῦ Παρών. — 5. Ριχάρδος Σ. Παρίσης (διάβολος Ἐσπερινός), πρόεδρος τοῦ Συλλόγου ἡ «Ἐνωσις» κορυφαίου τῶν Ὀμάδων. — 6. Ἀθῶνα Καρδία. — 7. Ἰδιότροπος Νεάνις. — 8. Μακρολαίμης. — 9. Ἀνδρομάχη Ε. Βρετοῦ. — 10. Λόφος τοῦ Γάνου. — 11. Κόκκινον Κρίνον, πρόεδρος τοῦ Συλλόγου «Ἑλληνόπαις». — 12. Χειμωνιάτικος Ἥλιος. — 13. Θυμωμένος Κώνωψ. — 14. Μαῦρος Ἀετός. — 15. Κουκουναροθρεμμένος.

Η ΕΛΑΦΙΝΑ

Ω! αγαπητά μου παιδάκια, μέσα στην καρδούλα σας ως μὴ εὐρη θείιν νὰ χωρέση ποτε οὔτε ὁ ἐγωϊσμὸς οὔτε ἡ ἀσπλαγγία! Κυττάξτε τί συνέβη μετὴν Σμαράγδα, τὴν μικρὴν ἀρχοντοπούλαν, ποῦ ἦτο σκληρόκαρδη καὶ ἀδιάφορη πρὸς τὰ ἄλλα πλάσματα τοῦ Θεοῦ, καὶ προσέξτε νὰ ἰδῆτε τί πηθαίνουσι ὅσοι ἔχουσι τέτοιον ἀνάποδον χαρακτῆρα.

Ἡ Κανέλλα ἦτο μιὰ χαριτωμένη καὶ ωραία ἐλαφίνα, τὴν ὁποίαν, μίαν φορὰν κ' ἔβλεπον, ἐπίασαν οἱ κυνηγοὶ τοῦ ἀρχόντου εἰς τὸ σύνδενδρον δάσος. Τὴν ἐπίασαν μικρὴ-μικρὴ, καὶ τὴν ἐπῆγαν ζωντανὴν εἰς τὸν πύργον. Τόσον ἐγόησε τὴν ἄρχον ἀπὸ τὴν ἀειδίτητα καὶ τὴν κομψότητα τοῦ μικροῦ αἰχμαλώτου ζώου, ὥστε ἐσκέφθη νὰ το χαρίσῃ εἰς τὴν γυναῖκά του.

Καὶ τόσα χάδι καὶ περιποιήσεις ἔκαμναν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τοῦ πύργου εἰς τὴν ἐλαφίνα, ὥστε γρήγορα αὐτὴ ἔχασε τὸν ἀγριὸν χαρακτῆρά της καὶ ἐγένετο ἡμερὴ-ἡμερὴ. Τόσον ἡμερὴ καὶ καλὴ ἦτο, ὥστε τὴν ἄφιναν νὰ περιφέρεται ἐλεύθερα εἰς τὰ δωμάτια καὶ εἰς τὰς μεγάλας ἀκόμη αἰθούσας τοῦ πύργου, — καὶ πολὺ περισσότερον εἰς τὰ ἰδιαιτέρα δωμάτια τῆς κυρᾶς της, τῆς καλῆς καὶ ωραιότατης ἀρχόντισσας Ραλλοῦς, ἣ ὁποία τὴν ἀγαποῦσε τρελλὰ καὶ τὴν ἐφρόντιζε πᾶν ὥστε νὰ ἦτο κορίτσι της. Καὶ ἦτο θαύμα ἀληθινά, νὰ βλέπῃ κανεὶς τὴν ἐλαφίνα μετὰ τὰ γλυκὰ μαῦρά της μάτια, νὰ σκιρτᾷ καὶ νὰ παίζῃ γύρω στὴν ἀρχόντισσαν, ὡς ἔξυπνο καὶ γυμνασμένο σκυλάκι.

Ἡ κυρὰ της τὴν ἐφρόντιζε Κανέλλα, καὶ ἡ ἐλαφίνα ἐσυνηθίσατο θαυμάσια νὰ τρέχῃ ἀμέσως κοντὰ της, ἅμα ἤκουε αὐτὸ τὸ ὄνομα.

Ἐίχεν ἡ ἀρχόντισσα Ραλλοῦ μίαν κόρη, τὴν Σμαράγδα, ἣ ὁποία ἦτο ἐπάνω-κάτω ἐννέκ ἐτῶν. Καὶ θὰ ἦτο αὐτὸ τὸ κορίτσι τέλειον εἰς ὅλα, ἂν δὲν εἶχε δύο μεγάλα ἐλαττώματα ἦτο παραπολύ ἐπιλήθμων, καὶ δὲν εἶχε καθόλου εὐαιτιθυσίαν, μὴ οὐδὲ ἦτο κόρη γονέων τόσον καλῶν καὶ εὐσπλαγγικῶν.

Μίαν ἡμέραν ἡ Σμαράγδα ἐραντάσθη νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὴν μητέρα της τὴν Κανέλλα, νὰ τῆς τὴν δώσῃ ἰδιάν της, ἀποκλειστικῶς ἰδιάν της καὶ τόσον τὴν παρεκάλεσε, ὥστε ἡ μητέρα ἔκρινε τὸ θέλημα τῆς κόρης της. Ἀγαποῦσε τὴν ἐλαφίνα ἡ ἀρχόντισσα, ἀγαποῦσε ὡς περισσότερον τὴν Σμαράγδα της. Καὶ ἦτο ἡ Σμαράγδα τόσον χαϊδεμένη, ὥστε ὅ,τι ἐζητοῦσε τὸ εἶχεν. Αὐτὸ δὲ, τὸ ἤξευρε καὶ μόνη της πολὺ καλά.

Ἀρκέτων καιρὸν ἡ ἀρχόντισσα δὲν εὐρήκεν ἀφορμὴν νὰ μετανοήσῃ διὰ τὸ δῶρον ποῦ ἔκαμεν εἰς τὴν κόρη της ἡ Σμαράγδα ἦτο κατενθουσιασμένη μετὴν Κανέλλα, καὶ ἡμέρα δὲν ἐπερνοῦσε χωρὶς νὰ τὴν φιλοθερήσῃ μετὰ γλυκίσματα καὶ μετὰ ζάχαριν.

Μόλις ἐξυπνοῦσεν, ἡ μικρὴ ἀρχοντοπούλα ἔτρεχε νὰ ἐπισκεθῇ τὴν ἐλαφίνα της εἰς τὸ ὠραῖο καλυβάκι της, καὶ ἐφρόντιζε νὰ μὴ της λείψῃ τίποτε. Τῆς ἐμιλοῦσε, τὴν ἀγκάλιαζε, τὴν ἐφιλοῦσε, καὶ τὸ χριτωμένον ἐκεῖνο ζῶον, διὰ νὰ ἐκφράσῃ τὴν εὐγνωμοσύνην του, ἔκαμεν χαρούμενα πηδημάτα καὶ σιρτήματα, ἐγλυφε τὰ χεράκια τῆς μικρᾶς κυρᾶς της, ὡς νὰ ἔλεγε:

— Εὐχαριστῶ πολὺ!

Ἀλλὰ ἡ εὐτυχία ἐκείνη ἀλλοίμονον! δὲν διήρκεσε πολὺν καιρὸν. Δὲν ἐπέερασαν οὔτε ἓνας μῆνας καὶ ἡ ἀρχόντισσα εἶπε μίαν ἡμέραν εἰς τὴν κόρη της:

— Μοῦ φαίνεται, ἀγαπητή μου, ὅτι πολὺ πικραίνεις τὴν Κανέλλα σου. ἐπῆγα προχθὲρ ἀπὸ καλυβάκι της, καὶ δὲν εἶχε τίποτε νὰ φάγῃ.

— Δὲν εἶνε πικρὸν, μητέρα μου, ἀπήντησεν ἡ Σμαράγδα μετὰ ἀδιάφορον ὕφος. φαίνεται πῶς τὴν ἐλησμόνησα.

Ἡ ἀρχόντισσα ἐταράχθη, ὅταν εἶδε τὴν ἀδιαφορίαν τῆς κόρης της, ἀλλὰ δὲν εἶπε τίποτε.

Τέλος, ὅταν ἐνύκτισε, καὶ ἦτο ἀργὰ πλέον, ἡ ἀρχόντισσα ἐπέστρεψε καὶ ἐβγάλε τὴν κόρη της ἀπὸ τὴν φυλακὴν της.

— Εἶσαι πολὺ κακὴ, μητέρα, εἶπε μετὰ δάκρυα καὶ μετὰ κλάματα ἡ Σμαράγδα. Μ' ἐκλείσες τίσες ὥρες. Χωρὶς νὰ μ' ἀφίσης οὔτε νὰ φάγω, ποῦ ἐπεινοῦσα, οὔτε νὰ πιῶ, ποῦ ἐδιψοῦσα. Ἄν ἀργούσης ἀκόμα, θὰ ἦμουν τῶρ πεθαμένη ἀπὸ τὴν πείναν.

— Μπα! ἀλήθειαν; ἀπήντησεν ἡ μητέρα της μετὰ προσποιητὴν ἀδιαφορίαν. Ἄν δὲν θὰ μου ἔκακοφαίνετο καὶ πολὺ, διότι ἐπὶ τέλους εἶνε πολὺ βαρὺ τὸ πρᾶγμα, νὰ ἔχω διαρκῶς νὰ φροντίζω γιὰ ἓνα κορίτσι ὡς ἐσεῖνα!...

Ἄντι νὰ λυπηθῇ, ἀντὶ νὰ πονέσῃ μετὴν καρδίαν της διὰ τὸν θάνατον τῆς ωραίας τῆς ἐλαφίνας, ἐπῆγε μετὰ μίαν φοβερὴν ἀπάθειαν νὰ διηγηθῇ αὐτὸ τὸ δυστύχημα στὴν μητέρα της, ἣ ὁποία οὔτε το ἐφροντίζετο καν.

— Νὰ σου πῶ, μητέρα, προσέθεσε, δὲν τὴν λυποῦμαι καὶ πολὺ-πολύ. Εἶχεν ἀρχίσῃ νὰ γίνεταί βροστὴ δὲν ξέρεις τί σκοτούρα ἦτο, νὰ ἔχω δικρῶ; νὰ φροντίζω γιὰ ἓνα ζῶον!

Πῶς σας φαίνεται, ἀγαπητά μου παιδάκια, αὐτὴ ἡ σκληρότης;

Ἡ καϊμένη ἡ ἀρχόντισσα ἐλυπήθη κατάκαρδα. Ἐβλέπε, διὰ τὸ μέλλον, ὅτι βαθὺς λάκκος ἦτο σακαμμένος διὰ τὴν

εὐτυχίαν τῆς κόρης της, ἐξ αἰτίας τῶν ἐλαττωμάτων, τὰ ὁποῖα ἐρρίζοναν εἰς τὴν παιδικὴν της ψυχὴν. Καὶ ἀπεφάνισεν νὰ ἀρπάξῃ τὴν πρώτην εὐκαιρίαν ποῦ θὰ παρουσιάζετο, διὰ νὰ διορθώσῃ τὴν κόρη της ἀπὸ τὰ ἐλαττώματα, τὰ ὁποῖα θὰ τὴν ἐκκαμναν εἰς ὄλους μισητὴν.

Ἡ εὐκαιρία αὐτὴ δὲν ἀργησε νὰ παρουσιασθῇ. Ὀλίγον καιρὸν μετὰ τὸν ἀδικὸν θάνατον τῆς Κανέλλως, ἐλάλησαν τὴν ἀρχόντισσαν εἰς μίαν ἀπογειωμένην. Δὲν εἶπε τίποτε τότε εἰς τὴν κόρη της, ἀλλὰ ἔφυγε, ἀπὸ τὴν ἐκλείδωσεν, χωρὶς αὐτὴ νὰ τὴν ἐνόησῃ, μέσα εἰς τὸ δωμάτιόν της, καὶ ἀπὸ ἐδῶσε ρητὴν διαταγὴν εἰς ὄλους τοὺς ὑπηρετὰς νὰ μὴν πλησιάζουσι καθόλου ἐκεῖ. Δὲν τῆς ἄφριε παρὰ μόνον τὰ βιβλία της καὶ τὰ παιχιδάκια της.

Ἐπέερασαν ὥρα πολλή, καὶ ἡ Σμαράγδα ἐπέερασε. Ἐζήτησε νὰ εὐρῃ κατὶ νὰ φάγῃ, καὶ δὲν ἦρε τίποτε. Ἐπειτα ἀπὸ ὀλίγον, ἡ πείνᾳ τῆς ἐθέριψε. Ἐπροσπάθησεν ἡ Σμαράγδα ν' ἀνοίξῃ τὴν θύραν, ἀλλὰ ἦτο στερεὰ κλειδωμένη καὶ μανταλωμένη. Ἐφώναξε, ἔκλαψε, — τοῦ κάκου! ἡ διαταγὴ ἦτο ρητὴ: κανεὶς νὰ μὴν ἀπυκνήσῃ, κανεὶς νὰ μὴν πλησιάσῃ...

Ἐπείρασαν ἀκόμη ὀλίγος καιρὸς, καὶ ἡ ἀρχόντισσα ἐφώνησε μίαν ἡμέραν:

— Μάτιξ μου, Σμαραγδὴ μου, τί τρέχει; τί συμβαίνει; Ἐχὼ ἀπὸ χθὲς νὰ ἰδῶ τὴν Κανέλλα σου. Μὴ πῶς εἶνε ἀρρωστὴ;

Ἄντι νὰ εὐχαριστῶ πολὺ!

Ἄλλὰ ἡ εὐτυχία ἐκείνη ἀλλοίμονον! δὲν διήρκεσε πολὺν καιρὸν. Δὲν ἐπέερασαν οὔτε ἓνας μῆνας καὶ ἡ ἀρχόντισσα εἶπε μίαν ἡμέραν εἰς τὴν κόρη της:

— Μοῦ φαίνεται, ἀγαπητή μου, ὅτι πολὺ πικραίνεις τὴν Κανέλλα σου. ἐπῆγα προχθὲρ ἀπὸ καλυβάκι της, καὶ δὲν εἶχε τίποτε νὰ φάγῃ.

— Δὲν εἶνε πικρὸν, μητέρα μου, ἀπήντησεν ἡ Σμαράγδα μετὰ ἀδιάφορον ὕφος. φαίνεται πῶς τὴν ἐλησμόνησα.

Ἡ ἀρχόντισσα ἐταράχθη, ὅταν εἶδε τὴν ἀδιαφορίαν τῆς κόρης της, ἀλλὰ δὲν εἶπε τίποτε.

Τέλος, ὅταν ἐνύκτισε, καὶ ἦτο ἀργὰ πλέον, ἡ ἀρχόντισσα ἐπέστρεψε καὶ ἐβγάλε τὴν κόρη της ἀπὸ τὴν φυλακὴν της.

— Εἶσαι πολὺ κακὴ, μητέρα, εἶπε μετὰ δάκρυα καὶ μετὰ κλάματα ἡ Σμαράγδα. Μ' ἐκλείσες τίσες ὥρες. Χωρὶς νὰ μ' ἀφίσης οὔτε νὰ φάγω, ποῦ ἐπεινοῦσα, οὔτε νὰ πιῶ, ποῦ ἐδιψοῦσα. Ἄν ἀργούσης ἀκόμα, θὰ ἦμουν τῶρ πεθαμένη ἀπὸ τὴν πείναν.

— Μπα! ἀλήθειαν; ἀπήντησεν ἡ μητέρα της μετὰ προσποιητὴν ἀδιαφορίαν. Ἄν δὲν θὰ μου ἔκακοφαίνετο καὶ πολὺ, διότι ἐπὶ τέλους εἶνε πολὺ βαρὺ τὸ πρᾶγμα, νὰ ἔχω διαρκῶς νὰ φροντίζω γιὰ ἓνα κορίτσι ὡς ἐσεῖνα!...

Ἄντι νὰ λυπηθῇ, ἀντὶ νὰ πονέσῃ μετὴν καρδίαν της διὰ τὸν θάνατον τῆς ωραίας τῆς ἐλαφίνας, ἐπῆγε μετὰ μίαν φοβερὴν ἀπάθειαν νὰ διηγηθῇ αὐτὸ τὸ δυστύχημα στὴν μητέρα της, ἣ ὁποία οὔτε το ἐφροντίζετο καν.

— Νὰ σου πῶ, μητέρα, προσέθεσε, δὲν τὴν λυποῦμαι καὶ πολὺ-πολύ. Εἶχεν ἀρχίσῃ νὰ γίνεταί βροστὴ δὲν ξέρεις τί σκοτούρα ἦτο, νὰ ἔχω δικρῶ; νὰ φροντίζω γιὰ ἓνα ζῶον!

Πῶς σας φαίνεται, ἀγαπητά μου παιδάκια, αὐτὴ ἡ σκληρότης;

Ἡ καϊμένη ἡ ἀρχόντισσα ἐλυπήθη κατάκαρδα. Ἐβλέπε, διὰ τὸ μέλλον, ὅτι βαθὺς λάκκος ἦτο σακαμμένος διὰ τὴν

εὐτυχίαν τῆς κόρης της, ἐξ αἰτίας τῶν ἐλαττωμάτων, τὰ ὁποῖα ἐρρίζοναν εἰς τὴν παιδικὴν της ψυχὴν. Καὶ ἀπεφάνισεν νὰ ἀρπάξῃ τὴν πρώτην εὐκαιρίαν ποῦ θὰ παρουσιάζετο, διὰ νὰ διορθώσῃ τὴν κόρη της ἀπὸ τὰ ἐλαττώματα, τὰ ὁποῖα θὰ τὴν ἐκκαμναν εἰς ὄλους μισητὴν.

Ἡ εὐκαιρία αὐτὴ δὲν ἀργησε νὰ παρουσιασθῇ. Ὀλίγον καιρὸν μετὰ τὸν ἀδικὸν θάνατον τῆς Κανέλλως, ἐλάλησαν τὴν ἀρχόντισσαν εἰς μίαν ἀπογειωμένην. Δὲν εἶπε τίποτε τότε εἰς τὴν κόρη της, ἀλλὰ ἔφυγε, ἀπὸ τὴν ἐκλείδωσεν, χωρὶς αὐτὴ νὰ τὴν ἐνόησῃ, μέσα εἰς τὸ δωμάτιόν της, καὶ ἀπὸ ἐδῶσε ρητὴν διαταγὴν εἰς ὄλους τοὺς ὑπηρετὰς νὰ μὴν πλησιάζουσι καθόλου ἐκεῖ. Δὲν τῆς ἄφριε παρὰ μόνον τὰ βιβλία της καὶ τὰ παιχιδάκια της.

Ἐπέερασαν ὥρα πολλή, καὶ ἡ Σμαράγδα ἐπέερασε. Ἐζήτησε νὰ εὐρῃ κατὶ νὰ φάγῃ, καὶ δὲν ἦρε τίποτε. Ἐπειτα ἀπὸ ὀλίγον, ἡ πείνᾳ τῆς ἐθέριψε. Ἐπροσπάθησεν ἡ Σμαράγδα ν' ἀνοίξῃ τὴν θύραν, ἀλλὰ ἦτο στερεὰ κλειδωμένη καὶ μανταλωμένη. Ἐφώναξε, ἔκλαψε, — τοῦ κάκου! ἡ διαταγὴ ἦτο ρητὴ: κανεὶς νὰ μὴν ἀπυκνήσῃ, κανεὶς νὰ μὴν πλησιάσῃ...

Ἐπείρασαν ἀκόμη ὀλίγος καιρὸς, καὶ ἡ ἀρχόντισσα ἐφώνησε μίαν ἡμέραν:

— Μάτιξ μου, Σμαραγδὴ μου, τί τρέχει; τί συμβαίνει; Ἐχὼ ἀπὸ χθὲς νὰ ἰδῶ τὴν Κανέλλα σου. Μὴ πῶς εἶνε ἀρρωστὴ;

Ἄντι νὰ εὐχαριστῶ πολὺ!

Ἄλλὰ ἡ εὐτυχία ἐκείνη ἀλλοίμονον! δὲν διήρκεσε πολὺν καιρὸν. Δὲν ἐπέερασαν οὔτε ἓνας μῆνας καὶ ἡ ἀρχόντισσα εἶπε μίαν ἡμέραν εἰς τὴν κόρη της:

— Μοῦ φαίνεται, ἀγαπητή μου, ὅτι πολὺ πικραίνεις τὴν Κανέλλα σου. ἐπῆγα προχθὲρ ἀπὸ καλυβάκι της, καὶ δὲν εἶχε τίποτε νὰ φάγῃ.

— Δὲν εἶνε πικρὸν, μητέρα μου, ἀπήντησεν ἡ Σμαράγδα μετὰ ἀδιάφορον ὕφος. φαίνεται πῶς τὴν ἐλησμόνησα.

Ἡ ἀρχόντισσα ἐταράχθη, ὅταν εἶδε τὴν ἀδιαφορίαν τῆς κόρης της, ἀλλὰ δὲν εἶπε τίποτε.

Τέλος, ὅταν ἐνύκτισε, καὶ ἦτο ἀργὰ πλέον, ἡ ἀρχόντισσα ἐπέστρεψε καὶ ἐβγάλε τὴν κόρη της ἀπὸ τὴν φυλακὴν της.

— Εἶσαι πολὺ κακὴ, μητέρα, εἶπε μετὰ δάκρυα καὶ μετὰ κλάματα ἡ Σμαράγδα. Μ' ἐκλείσες τίσες ὥρες. Χωρὶς νὰ μ' ἀφίσης οὔτε νὰ φάγω, ποῦ ἐπεινοῦσα, οὔτε νὰ πιῶ, ποῦ ἐδιψοῦσα. Ἄν ἀργούσης ἀκόμα, θὰ ἦμουν τῶρ πεθαμένη ἀπὸ τὴν πείναν.

— Μπα! ἀλήθειαν; ἀπήντησεν ἡ μητέρα της μετὰ προσποιητὴν ἀδιαφορίαν. Ἄν δὲν θὰ μου ἔκακοφαίνετο καὶ πολὺ, διότι ἐπὶ τέλους εἶνε πολὺ βαρὺ τὸ πρᾶγμα, νὰ ἔχω διαρκῶς νὰ φροντίζω γιὰ ἓνα κορίτσι ὡς ἐσεῖνα!...

Ἄντι νὰ λυπηθῇ, ἀντὶ νὰ πονέσῃ μετὴν καρδίαν της διὰ τὸν θάνατον τῆς ωραίας τῆς ἐλαφίνας, ἐπῆγε μετὰ μίαν φοβερὴν ἀπάθειαν νὰ διηγηθῇ αὐτὸ τὸ δυστύχημα στὴν μητέρα της, ἣ ὁποία οὔτε το ἐφροντίζετο καν.

— Νὰ σου πῶ, μητέρα, προσέθεσε, δὲν τὴν λυποῦμαι καὶ πολὺ-πολύ. Εἶχεν ἀρχίσῃ νὰ γίνεταί βροστὴ δὲν ξέρεις τί σκοτούρα ἦτο, νὰ ἔχω δικρῶ; νὰ φροντίζω γιὰ ἓνα ζῶον!

Πῶς σας φαίνεται, ἀγαπητά μου παιδάκια, αὐτὴ ἡ σκληρότης;

Ἡ καϊμένη ἡ ἀρχόντισσα ἐλυπήθη κατάκαρδα. Ἐβλέπε, διὰ τὸ μέλλον, ὅτι βαθὺς λάκκος ἦτο σακαμμένος διὰ τὴν

εὐτυχίαν τῆς κόρης της, ἐξ αἰτίας τῶν ἐλαττωμάτων, τὰ ὁποῖα ἐρρίζοναν εἰς τὴν παιδικὴν της ψυχὴν. Καὶ ἀπεφάνισεν νὰ ἀρπάξῃ τὴν πρώτην εὐκαιρίαν ποῦ θὰ παρουσιάζετο, διὰ νὰ διορθώσῃ τὴν κόρη της ἀπὸ τὰ ἐλαττώματα, τὰ ὁποῖα θὰ τὴν ἐκκαμναν εἰς ὄλους μισητὴν.

Ἡ εὐκαιρία αὐτὴ δὲν ἀργησε νὰ παρουσιασθῇ. Ὀλίγον καιρὸν μετὰ τὸν ἀδικὸν θάνατον τῆς Κανέλλως, ἐλάλησαν τὴν ἀρχόντισσαν εἰς μίαν ἀπογειωμένην. Δὲν εἶπε τίποτε τότε εἰς τὴν κόρη της, ἀλλὰ ἔφυγε, ἀπὸ τὴν ἐκλείδωσεν, χωρὶς αὐτὴ νὰ τὴν ἐνόησῃ, μέσα εἰς τὸ δωμάτιόν της, καὶ ἀπὸ ἐδῶσε ρητὴν διαταγὴν εἰς ὄλους τοὺς ὑπηρετὰς νὰ μὴν πλησιάζουσι καθόλου ἐκεῖ. Δὲν τῆς ἄφριε παρὰ μόνον τὰ βιβλία της καὶ τὰ παιχιδάκια της.

Ἐπέερασαν ὥρα πολλή, καὶ ἡ Σμαράγδα ἐπέερασε. Ἐζήτησε νὰ εὐρῃ κατὶ νὰ φάγῃ, καὶ δὲν ἦρε τίποτε. Ἐπειτα ἀπὸ ὀλίγον, ἡ πείνᾳ τῆς ἐθέριψε. Ἐπροσπάθησεν ἡ Σμαράγδα ν' ἀνοίξῃ τὴν θύραν, ἀλλὰ ἦτο στερεὰ κλειδωμένη καὶ μανταλωμένη. Ἐφώναξε, ἔκλαψε, — τοῦ κάκου! ἡ διαταγὴ ἦτο ρητὴ: κανεὶς νὰ μὴν ἀπυκνήσῃ, κανεὶς νὰ μὴν πλησιάσῃ...

Ἐπείρασαν ἀκόμη ὀλίγος καιρὸς, καὶ ἡ ἀρχόντισσα ἐφώνησε μίαν ἡμέραν:

— Μάτιξ μου, Σμαραγδὴ μου, τί τρέχει; τί συμβαίνει; Ἐχὼ ἀπὸ χθὲς νὰ ἰδῶ τὴν Κανέλλα σου. Μὴ πῶς εἶνε ἀρρωστὴ;

Ἄντι νὰ εὐχαριστῶ πολὺ!

Ἄλλὰ ἡ εὐτυχία ἐκείνη ἀλλοίμονον! δὲν διήρκεσε πολὺν καιρὸν. Δὲν ἐπέερασαν οὔτε ἓνας μῆνας καὶ ἡ ἀρχόντισσα εἶπε μίαν ἡμέραν εἰς τὴν κόρη της:

— Μοῦ φαίνεται, ἀγαπητή μου, ὅτι πολὺ πικραίνεις τὴν Κανέλλα σου. ἐπῆγα προχθὲρ ἀπὸ καλυβάκι της, καὶ δὲν εἶχε τίποτε νὰ φάγῃ.

— Δὲν εἶνε πικρὸν, μητέρα μου, ἀπήντησεν ἡ Σμαράγδα μετὰ ἀδιάφορον ὕφος. φαίνεται πῶς τὴν ἐλησμόνησα.

Ἡ ἀρχόντισσα ἐταράχθη, ὅταν εἶδε τὴν ἀδιαφορίαν τῆς κόρης της, ἀλλὰ δὲν εἶπε τίποτε.

Τέλος, ὅταν ἐνύκτισε, καὶ ἦτο ἀργὰ πλέον, ἡ ἀρχόντισσα ἐπέστρεψε καὶ ἐβγάλε τὴν κόρη της ἀπὸ τὴν φυλακὴν της.

— Εἶσαι πολὺ κακὴ, μητέρα, εἶπε μετὰ δάκρυα καὶ μετὰ κλάματα ἡ Σμαράγδα. Μ' ἐκλείσες τίσες ὥρες. Χωρὶς νὰ μ' ἀφίσης οὔτε νὰ φάγω, ποῦ ἐπεινοῦσα, οὔτε νὰ πιῶ, ποῦ ἐδιψοῦσα. Ἄν ἀργούσης ἀκόμα, θὰ ἦμουν τῶρ πεθαμένη ἀπὸ τὴν πείναν.

— Μπα! ἀλήθειαν; ἀπήντησεν ἡ μητέρα της μετὰ προσποιητὴν ἀδιαφορίαν. Ἄν δὲν θὰ μου ἔκακοφαίνετο καὶ πολὺ, διότι ἐπὶ τέλους εἶνε πολὺ βαρὺ τὸ πρᾶγμα, νὰ ἔχω διαρκῶς νὰ φροντίζω γιὰ ἓνα κορίτσι ὡς ἐσεῖνα!...

Ἄντι νὰ λυπηθῇ, ἀντὶ νὰ πονέσῃ μετὴν καρδίαν της διὰ τὸν θάνατον τῆς ωραίας τῆς ἐλαφίνας, ἐπῆγε μετὰ μίαν φοβερὴν ἀπάθειαν νὰ διηγηθῇ αὐτὸ τὸ δυστύχημα στὴν μητέρα της, ἣ ὁποία οὔτε το ἐφροντίζετο καν.

— Νὰ σου πῶ, μητέρα, προσέθεσε, δὲν τὴν λυποῦμαι καὶ πολὺ-πολύ. Εἶχεν ἀρχίσῃ νὰ γίνεταί βροστὴ δὲν ξέρεις τί σκοτούρα ἦτο, νὰ ἔχω δικρῶ; νὰ φροντίζω γιὰ ἓνα ζῶον!

Πῶς σας φαίνεται, ἀγαπητά μου παιδάκια, αὐτὴ ἡ σκληρότης;

Ἡ καϊμένη ἡ ἀρχόντισσα ἐλυπήθη κατάκαρδα. Ἐβλέπε, διὰ τὸ μέλλον, ὅτι βαθὺς λάκκος ἦτο σακαμμένος διὰ τὴν

εὐτυχίαν τῆς κόρης της, ἐξ αἰτίας τῶν ἐλαττωμάτων, τὰ ὁποῖα ἐρρίζοναν εἰς τὴν παιδικὴν της ψυχὴν. Καὶ ἀπεφάνισεν νὰ ἀρπάξῃ τὴν πρώτην εὐκαιρίαν ποῦ θὰ παρουσιάζετο, διὰ νὰ διορθώσῃ τὴν κόρη της ἀπὸ τὰ ἐλαττώματα, τὰ ὁποῖα θὰ τὴν ἐκκαμναν εἰς ὄλους μισητὴν.

Ἡ εὐκαιρία αὐτὴ δὲν ἀργησε νὰ παρουσιασθῇ. Ὀλίγον καιρὸν μετὰ τὸν ἀδικὸν θάνατον τῆς Κανέλλως, ἐλάλησαν τὴν ἀρχόντισσαν εἰς μίαν ἀπογειωμένην. Δὲν εἶπε τίποτε τότε εἰς τὴν κόρη της, ἀλλὰ ἔφυγε, ἀπὸ τὴν ἐκλείδωσεν, χωρὶς αὐτὴ νὰ τὴν ἐνόησῃ, μέσα εἰς τὸ δωμάτιόν της, καὶ ἀπὸ ἐδῶσε ρητὴν διαταγὴν εἰς ὄλους τοὺς ὑπηρετὰς νὰ μὴν πλησιάζουσι καθόλου ἐκεῖ. Δὲν τῆς ἄφριε παρὰ μόνον τὰ βιβλία της καὶ τὰ παιχιδάκια της.

Ἐπέερασαν ὥρα πολλή, καὶ ἡ Σμαράγδα ἐπέερασε. Ἐζήτησε νὰ εὐρῃ κατὶ νὰ φάγῃ, καὶ δὲν ἦρε τίποτε. Ἐπειτα ἀπὸ ὀλίγον, ἡ πείνᾳ τῆς ἐθέριψε. Ἐπροσπάθησεν ἡ Σμαράγδα ν' ἀνοίξῃ τὴν θύραν, ἀλλὰ ἦτο στερεὰ κλειδωμένη καὶ μανταλωμένη. Ἐφώναξε, ἔκλαψε, — τοῦ κάκου! ἡ διαταγὴ ἦτο ρητὴ: κανεὶς νὰ μὴν ἀπυκνήσῃ, κανεὶς νὰ μὴν πλησιάσῃ...

Ἐπείρασαν ἀκόμη ὀλίγος καιρὸς, καὶ ἡ ἀρχόντισσα ἐφώνησε μίαν ἡμέραν:

— Μάτιξ μου, Σμαραγδὴ μου, τί τρέχει; τί συμβαίνει; Ἐχὼ ἀπὸ χθὲς νὰ ἰδῶ τὴν Κανέλλα σου. Μὴ πῶς εἶνε ἀρρωστὴ;

Ἄντι νὰ εὐχαριστῶ πολὺ!

Ἄλλὰ ἡ εὐτυχία ἐκείνη ἀλλοίμονον! δὲν διήρκεσε πολὺν καιρὸν. Δὲν ἐπέερασαν οὔτε ἓνας μῆνας καὶ ἡ ἀρχόντισσα εἶπε μίαν ἡμέραν εἰς τὴν κόρη της:

— Μοῦ φαίνεται, ἀγαπητή μου, ὅτι πολὺ πικραίνεις τὴν Κανέλλα σου. ἐπῆγα προχθὲρ ἀπὸ καλυβάκι της, καὶ δὲν εἶχε τίποτε νὰ φάγῃ.

ΤΡΙΑ ΝΕΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Συνεκάλεσα προχθές όλους τους συνεργάτες μου, παλαιούς και νέους.

— Έμπρός! φέρτε μου τὰ νέα σας έργα... τούς είπα.

— Πώς ανέκραξαν όλοι έν χορῶ ἑτελείωσε ὁ χρόνος τόσο γρήγορα;

— Τί κάνετε τάχα ὅτι δέν τό γνωρίζετε; ἢ μήπως ἐγίναντε ὅλοι σας θεοί; Ἄκακοί και τό ἐλθμονήσατε;

— Ὅχι! ὄχι! ὄχι! διεμαρτυρήσαν ὅλοι μαζί, και ὅλοι μαζί ἀνέσυραν

ἀπό τὰ περιεκτικώτατα θυλάκια των τὰ χειρόγραφα.

Ἐστάθησαν γύρω μου εἰς ἡμικύκλιον, ὅπως τὸν παλαιὸν καιρὸν ἐστῆσαν οἱ μικροὶ μαθηταὶ εἰς τὰ ἀλληλοδιδασκτικά σχολεῖα γύρω εἰς τὸν πρώτόστολον.

— Θέλω, εἶπα ἐγώ, διὰ τὴν Ἀ' ἐξαμηνίαν πρώτον ἕνα περιπετειῶδες μυθιστόρημα, ἐφάμιλλον πρὸς ἐκεῖνά που γράφει ὁ Ἰούλιος Βέρν, και ἄς μὴν εἶνε και ἰδιὸν του!

Ἐν τῷ ἅμα και τό θαῦμα. Μοὶ ἐνεχειρίσθη, συμφώνως με τὴν ἐπιθυμίαν μου, ἡ «ΠΟΛΙΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ», ἔργον τοῦ μεγαλφαντάστου ἀλλὰ και τερπικτάτου Ἰταλοῦ συγγραφέως Αἰμίλιου Σαλγάρη, και καθὼς τό ἐφυλλομετροῦσα, εἶδα εἰς τὴν ἀρχὴν πῶς ὁ Ἐρυθρόδερμος Ἰνδὸς Γιαουρῆς σῶζει ἀπὸ τὰ δόντια και τὰ νύχια μιᾶς ἀμερικάνικης τίγρεως τὸν δεκακταετῆ Ἰσπανὸν Ἀλόνσου, πῶς ὁ ἐξάδελφος τοῦ Ἀλόνσου, ὁ πλούσιος κτηματίας Δὸν Ραφαὴλ Καμάργουας προσφέρει χρήματα εἰς τὸν Ἰνδὸν διὰ τὸν ἀνταμείψῃ, ἀλλ' ὁ Γιαουρῆς ὄχι μόνον δέν τα δέχεται, ἀλλὰ προσφέρεται εἰς τὸν Ἰσπανὸν νὰ τον ὀδηγήσῃ εἰς τὴν Πόλιν τοῦ Χρυσοῦ, εἰς τὸ περίφημον Ὀλδώραδον, ὅπου ὁ χρυσὸς εἶνε τόσο ἀφθονός, ὥστε τρέχει εἰς τοὺς δρόμους Ἐπιβάνουν λοιπὸν εἰς μίαν λέμβον εἰς δύο ἐξάδελφοί, ὁ καλὸς και σφοδρὸς φίλος των ἰατρὸς Βαλάσκος και ὁ Γιαουρῆς, και ἀναπλέουν τὸν Ὀρενόκον, τὸν θαυμάσιον αὐτὸν ποταμὸν τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς, ὅπου τοὺς συμβαίνουν δραματικώταται περιπέτειαί, και τέλος... ἀλλὰ δέν ἔχω σκοπὸν νὰ σας εἰπῶ τὸ τέλος. Θὰ τό ἴδῃτε και μόνοι σας εἰς τὸ μυθιστόρημα, τὸ ὅποιον κοσμεῖται μετὰ πλήθος καλλιτεχνικῶν εἰκόνων, περιεργωτάτων.

— Ἐγκρίνεται ἡ «Πόλις τοῦ Χρυσοῦ»... Θέλω, δεῦτερον: οἰκογενειακὸν μετὰ πολλὰ-πολλὰ κορίτσια!

— Δάβετε, κυρία Διάπλασις, τὰ «Αἰγυρίστα Κεφάλια», τὰ ὅποια εἶνε ἑπτὰ κορίτσια, Ἀγγλόπουλα, — παρακαλῶ, — χωρὶς μητέρα, ἀλλὰ μετὰ πατέρα, ὁ ὁποῖος ταξιδεύει εἰς τὴν Ἀμερικὴν, και γυμφεύεται μίαν Ἀμερικανίδα, και τὴν φέρνει εἰς τὴν Ἀγγλίαν, και... — Και αὐτὴ, ὡς καλὴ μητριά, τυρχνεῖ τὰ ἑπτὰ κακόμοιρα κορίτσια! — δέκοψα ἐγὼ τὸν ὀμλοῦντα.

— Νὰ με συγχωρῆτε, κυρία Διάπλασις! δέν εἶνε καθόλου καλὴ μητριά ἡ κ. Ἀλίχη τὰ ἀγαπᾷ μάλιστα τόσο πολὺ και φέρεται μετὰ τόσο μητρικὸν φίλτρον, ὥστε ἐκεῖνα πετισμόνον μετὰ τὴν πολλὴν καλωσύνην τῆς, και τὴν τυραννοῦν αὐτά, τόσο ὥστε ὁ πατέρας των κλείει τὰ μεγαλεῖτερα εἰς τὸ οἰκοτροφεῖον, και... — Ἐκατάλαβα... Διαβάζω και μόνη μου τὸ τέλος, τὸ ὅποιον φαντάζομαι πλέον τί ὄραϊον θὰ εἶνε!

Και πρέπει νὰ σας ὁμολογήσω ὅτι ἐξενύκτισα διὰ νὰ διαβάσω χωρὶς διακοπὴν τὰ «Ἀγυρίστα Κεφάλια», τὰ ὅποια διανθίζονται μετὰ ἰδιορρυθμοῦς εἰκόνας, ὅπου παίρνουν και δίνουν τὰ ἑπτὰ κορίτσια και ἡ μητριά των.

— Θέλω τώρα και ἕνα νόστιμο μυθιστορηματῆκι διὰ τὰ πολὺ μικρὰ παιδάκια μου, και... — Και διὰ τὰ πολὺ μεγάλα! — συμπλήρωσεν ἡ Κυρὰ Μάρθα, ἐνῶ ἄπλονεν ἐπάνω στο τραπέζι μου χειρόγραφα και εἰκόνας.

Ἡ ἐκπληξίς και ἡ εὐχαριστήσις μου δέν εἶχεν ὄρια. — Μπα! τί εἶνε αὐτό;... «ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΤΩΝ ΖΩΩΝ»! Ὡ, τί νόστιμα ποῦ κάθονται εἰς τὸ θρανίον ὁ Λεονταράκης, ὁ μικρὸς Γιαννάκης τῆς κυρίας Ἐλεφαντίνας, ἡ δεσποινίς Τυγρίνα και τὰ Ἀρουθόπουλα! Ἀμέ, αὐτὸς μετὰ τὸ ψῆλδὸν καπέλλο και μετὰ τὴν βελᾶδα;... Ἀ, εἶνε ὁ κύριος Μαῖμουδιαδῆς, ὁ διευθυντῆς τῆς Σχολῆς... Και ὕστερα, τί γίνεται;... Σταθῆτε νὰ ἰδῶ!

Και τόσο ἀφρηθὴν μετὰ τὸ «Σχολεῖον τῶν Ζώων», ὥστε δέν ἐπῆρα εἶδῃσιν πῶτε ἔφυγαν οἱ συνεργάται μου. Εἶχε κτυπήσῃ πρὸ πολλοῦ τὸ μεσημέρι, και αὐτοί, ὡς τακτικοὶ ἄνθρωποι, εἶχαν ἀνχωρήσῃ διὰ τὰ σπίτια των, ἀφοῦ ἔμωσ πρώτῃ μου ἄρισαν, δέματα και σωροὺς ἐπάνω στο γραφεῖόν μου, ἄλλος διηγήματα, ἄλλος ποιήματα, ἄλλος δραματάκια, ἄλλος μονολόγους, ἄλλος ἀνέκδοτα, και ἄλλος ἄλλα, και ὁ κ. Φαίδων τὴν ὑπόσχεσιν ὅτι θὰ γράφῃ τακτικώτατα τὰς «Ἀθηναϊκὰς Ἐπιστολάς» του. — Ὅλα δὲ αὐτά διὰ τὸν τόμον τοῦ 1905, ὁ ὁποῖος θὰ εἶνε ἀνώτερος ἔλων τῶν προηγουμένων

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ Α' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΕΞΕΣΘΑΘΜΑΤΟΣ

[Ἴδε φύλλον 22ον, σελ. 174]

Ὁ διαγωνισμὸς οὗτος προσέθεσεν εἰς τὸν κατάλογόν μας περὶ τοὺς ἑκατὸν νέους συνδρομητάς. Δὲν εἶχα ἀξιώσεις διὰ περισσοτέρους, διότι ὁ Διαγωνισμὸς ἦτο καλοκαιρινός, και τὸ καλοκαίρι δέν εἶνε βέβαια ἡ καταλληλοτέρα ἐποχὴ διὰ ἔξεσθαθμα. Δι' αὐτὸν τὸν λόγον και οἱ ὄροι τοῦ Διαγωνισμοῦ ἦσαν ὅπως ἐξαίρετικοί, τὸ ὅποιον ὑπενηθμίζω διὰ νὰ μὴν ἐκπλήξῃ κανεὶνα ἢ ἀπονομή τοῦ μοναδικοῦ αὐτοῦ βραβείου.

Βραβεῖον μοναδικόν. Ἀγρονομία (κορυφαία, ἐνέγραψ: 12 συνδρομητάς.) — Σύλλογος «Ἀμιλλὰ» ἐν Κοσταντινουπόλει (κορυφαῖος τῶν Ὀμάδων, ἐνέγραψ: 14 συνδρομητάς.) — Σύλλογος «Νεότης» ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, 10. — Ρέα 8. — Σύλλογος «Διάδοσις» ἐν Πειραιεῖ, 6. — Ἀδάμας τοῦ Παραδείσου, 4. — Φθινοπωρινὸν Ρόδου, 3. — Φῶς Διάβολος, 3. — Ἀγγελος τῆς Νίχης, 2. — Θεωμένιος Κώνωψ, 2. — Δημητρά Δ. Λασκαρίδου, 2. — Περιβόλι τῆς Καρδίας, 2. — Ράδιον, 2.

Ἐπαίνος. Ἀπὸ ἕνα συνδρομητὴν ἐνέγραψαν οἱ ἑξῆς: Ἀωρὶς Παρθένος. — Ἐαρινὴ Ἐσπέρα. — Ἐργατικὸς Μύμηξ. — Ἐρηθὸς τῶν Ἀντικυθίων. — Ἠλιακὴ Ἀκτίς. — Θεσσαλικὴ Ἀκτίς. — Μαρία Σ. Καράβα. — Κουσανμόδος. — Κουσαντιανὸς Χαλβᾶς. — Κορυφαίος Ὀδοιπόρος. — Κνανὸς Νεῖλος. — Κῆμα τοῦ Φαλήρου. — Κυνηγίτις Ἀρτεμῖς. — Κυρίαρχος τῆς Θαλάσσης. — Λευκὸν Ἴον. — Λόφος τοῦ Γάνου. — Μαγετικὸν Δάσος. — Ναυτοπούλα τοῦ Μεσολλογγίου. — Μαρία Δ. Πεῖτᾶ. — Πρίγκιψ τοῦ Μαριμαῖ — Ροδοδάκτυλος Ἡὼς. — Σύλλογος «Ἑλλίς» ἐν Βότῳ. — Ὑδρα. — Φίλημα τοῦ Κύματος. — Χιμωνάνθος.

ΤΑ ΔΩΡΑ. — Εὐχαριστῶ ἐγκαρδίως πάντας τοὺς ἀνωτέρω, και τοὺς παρακαλῶ νὰ ζητήσουν τὰ δῶρά των, συμφώνως πρὸς τὴν προκήρυξιν τοῦ 22ου φυλλαδίου, σελ. 174.

ΤΟ ΣΥΜΠΛΕΓΜΑ. — Αἱ εἰκόνας τῶν τυχόντων Βραβείου, ἐπειδὴ εἶνε ὀλίγοι, θὰ συμπεριληφθοῦν εἰς τὸ Σύμ-

πλεγμα τοῦ Α' Διαγωνισμοῦ τοῦ κατὰ φύλλον Εξεσθαθματος. Ἐπομένως παρακαλοῦνται οἱ Βραβευμένοι νὰ μου στείλουν τὰς φωτογραφίας των μέχρι τῆς 15 Ἰανουαρίου 1905 τὸ βραδύτερον. (Οἱ Μικροὶ Σύλλογοι δικαιούνται νάντιπροσωπευθοῦν ἔτε διὰ τοῦ Προέδρου ἔτε διὰ τοῦ Προεδρείου ἐν συμπλέγματι.)

ΤΑ ΕΥΣΗΜΑ. — Πρὸς ἕνα ἕκαστον τῶν ἀνωτέρω ἀπογέμονται Εὐσημα διπλάσια τῶν ὑπ' αὐτοῦ ἐγγραφεμένων συνδρομητῶν, ἤτοι ἀπὸ δύο Εὐσημα κατὰ συνδρομήν. Τὰ Εὐσημα τῶν συλλόγων διενεμήθησαν ἐξ ἴσου εἰς τὰ μέλη τῶν Συμβουλιῶν των.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Ο «ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΣ»

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΕΙΣΦΟΡΩΝ. Πᾶσαι αἱ εἰσφοραὶ, εἴτε ἀτομικαί, εἴτε ἐξ ὀμάδων προερχόμεναι, ἀποστέλλονται πρὸς τὸ Γραφεῖον τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν» ὁδὸς Εὐριπίδου, 38, εἰς Ἀθήνας. Ἀπόδειξις ὅτι πᾶσα εἰσφορὰ εἴτε ἀπ' εὐθείας εἴτε διὰ τρίτου προσώπου γενομένη, ἐλήφθη, εἶνε ἡ δημοσίευσίς αὐτῆς ἐν τῷ παρόντι καταλόγῳ και μόνῳ. Ὅστις δι' οἰονδήποτε λόγον θὰ ἐπιθύμῃ νὰ μὴ δημοσιεῖται εἰς τὸν Κατάλογον τῶν εἰσφορῶν τὸν ὄνομα του, παρακαλεῖται νὰ ἐποδεικνῇ ἐν ψευδώνυμῳ, ὑπὸ τὸ ὅποιον νὰ καταγράφεται ἡ εἰσφορὰ, διὰ νὰ βεβαιωθῆι ὁ ἀποστειλᾶς περὶ τῆς λήψεως αὐτῆς.

Κλεονίκη Δ. Δημητριάδου, Ἀθήναι Δρ. 2,50. Πλοῖον τοῦ Δουναῆσος... 1,-. Ἰατρὴς τῆς Δημητρῶς... 1,-. ΙΩΑΝΝΗΣ Σ. ΠΙΣΤΟΦΙΔΗΣ ἀπέστειλεν ἐκ Βατοῦμ φρ. χρ. 55, ἰσοτίμον ρουβλίων 21,05 προερχομένων ἐξ ἐράνου τῶν ἐκεῖ ὁμογενῶν, ὡς ἀναγράφονται εἰς τὸν κατωτέρω κατάλογον (1) ἤτοι Δρ. 81,40.

Δελτίον 8ον. Αἶλος Χελιδὼν... 2,-. Πτερωτὸς Πήγασος... 2,-. Πηνὴν τῆς Αἰγύπτου... 1,40. Τῆ ἐνεργεῖα πενταμελοῦς ἐπιτροπῆς ἀποτελομένης ὑπὸ τοῦ Μαγικοῦ Λόχου, Ἀλάντος Μαστιγοφόρου, Μαχαμῆνης Καρδίας, Τέκους Ὀλύμποιο, Ἀνωθίου Μακεδόνος, συναλέγη και ἐστάθη ἐκ Τουρκίας τὸ ὑπὸ διαφόρων προσφερόμενων ἐκ φρ. χρ. 35, ἤτοι Δρ. 48,25. Ἄλιον τῆς Χαίρωνείας... 1,-. Ν. Χ. Π. Βώλος... 2,-. ΠΑΡΑΣΚΟΒ'Α Α. ΒΑΜΒΑΚΟΠΟΥΛΟΥ ἀπέστειλε φρ. χρ. 62, 85, ἰσοτίμον 300 γροσίων προερχομένων ἐξ εἰσφορῶν ὁμογενῶν, ὡς ἀναγράφονται εἰς τὸν κατωτέρω κατάλογον (2), ἤτοι Δρ. 83,70.

Ἐκ προηγούμενων εἰσφορῶν κατὰ τὸ ἐν σελίδι 287 τῆς Διαπλάσεως τοῦ 1903 ἔβδωμον Δελτίον Δρ. 4,349,65 ἔν ὄλῳ μέχρι τῆς 27 96ρίου ἐ.ξ. Δρ. 4,575,90

(1.) Ἐρανος τῆ ἐνεργεῖα τοῦ κ. Ἰωάννου Σ. Πιστοφίδου ἐν Βατοῦμ. Ἰωαν. Δεληγιαννίδης, ρουβλία 2. — Ἄθαν. Καρκαγιαννίδης, ρουβλ. 1. — Σοφίτσα Ἄθανασιάδου, ρ. 1. — Ἀναστ. Γαζελερίδης, ρ. 0,50. — Γ. Α. Καταίδης, ρ. 0,50. — Σαβ. Δ. Οἰκονομίδης, ρ. 0,50. — Ἀριστ. Ἡμερίδης, ρ. 0,50. — Συμ. Παρτασκιδῆς, ρ. 0,50. — Θρασ. Γ. Πιστοφίδης, ρ. 0,50. — Χαράλ. Κ. Ἀκριτίδης, ρ. 0,50. — Ἀνδρονικὸς Σ. Γερόγλου, ρ. 0,50. — Μωυσῆς Σ. Κωμίδης, ρ. 0,50. — Παν. Θ. Τσαρουχίδης, ρ. 0,50. — Ἰσακὺ Δ. Κουρτίδης, ρ. 0,50. — Ἰλ. Α. Τσιλικιδῆς, ρ. 0,50. — Ἄθαν. Ἀττινίδης, ρ. 0,50. — Κυρ. Δαμιανίδης, ρ. 0,50. — Ἀριστ. Παπαδόπουλος, ρ. 0,50. — Λεωνίδης Σπανάκης, ρ. 0,50. — Ἐδενίτσα Χ. Ἀμπελιῶν, ρ. 0,50. — Ἰωαν. Σηταμαλίδης, ρ. 0,50. — Ὑπάθης Παπαδόπουλος, ρ. 0,50. — Ἀριστ. Θ. Ἡμερίδης, ρ. 0,50. — Ἀκῆ Κούρτογλου, ρ. 0,50. — Ἰορδ. Χ. Χαραλαμπίδης, ρ. 0,50. — Δημ. Ποντισουκιδῆς, ρ. 0,40. — Ἀλέξιος Πιστουλιάς, ρ. 0,30. — Θεόδ. Παυλίδης, ρ. 0,30. — Σταμ. Καζᾶς, ρ. 0,30. — Γλασιὸν Κέτσταντιράτς, ρ. 0,25. — Ἐλισαῖος Γεωργακίδης, ρ. 0,25. — Ἰορδ. Χ. Γιαλυμάς, ρ. 0,25. — Παντ. Μερτιζίδης, ρ. 0,25. — Δημ. Γ. Ἐρρεμίδης, ρ. 0,25. — Γεωρ. Κ. Μανέλας, ρ. 0,25. — Παν. Κωφίδης, ρ. 0,25. — Ἀλεξ. Ἰωακείμης, ρ. 0,25. — Γεωρ. Τσιτάκας, ρ. 0,25. — Ἀναστ. Ἐλενίδης, ρ. 0,25. — Χρ. Α. Ἡμερίδης, ρ. 0,25. — Θεοδ. Αεπιτόπουλος, ρ. 0,25. — Ι. Ε. Κήτωρ, ρ. 0,25. — Δ. Κ. Λαζαρίδης, ρ. 0,25. — Θεοφ. Π. Τσαρτίδης, ρ. 0,25. — Κ. Θ. Κουρτίδης, ρ. 0,25. — Ν. Ι. Σιδηράπουλος, ρ. 0,25. — Ι. Η. Μαρουδίδης, ρ. 0,25. — Ἀντ. Η. Μαρουδίδης, ρ. 0,25. — Τὸ ὄλον ρουβλία 21,05, ὄν τὸ ληφθὲν ἰσοτίμον ἐκ φρ. χρ. 55 μετετράπη εἰς δραχ. 81,40.

(2.) Ἐρανος τῆ ἐνεργεῖα τῆς Δεσποινίδος Παρασκόβιας Α. Βαμβακοπούλου. Ἄνα Ἀμιρλή, γροσία 5. — Εὐχαρῖς Κυπριώτη, γρ. 30. — Σουσάνα Βαμβακοπούλου, γρ. 5. — Παρασκόβια Βαμβακοπούλου, γρ. 5. Μαρία Βαμβακοπούλου, γρ. 5. — Δίσποινα Μελιγαδάου, γρ. 20. — Μαρία Φοσκόλου, γρ. 5. — Ἐλένη Δημητριάδου, γρ. 2. — Μαρία Βουδάρογλου, γρ. 10. — Εὐχαρῖς Χ' Σίβογλου, γρ. 2. — Ζουλέττα, γρ. 20. — Ἀσπασία Πωγιατζίδου, γρ. 5. — Μαρία Δουμουσόγλου, γρ. 2. — Μερὸκη Παγαλιῶν, γρ. 2. — Βαρβέρα Δουμουσόγλου, γρ. 2. — Ἐλένη Σαράφογλου, γρ. 10. — Σουσάνα Ἀττοβαλόγλου, γρ. 2. Μαργαρὸ Ἀλιμπέρτη, γρ. 2. — Σουλτάνα Ἀντωνόγλου, γρ. 2. — Εὐτυχία Κεδικογλου, γρ. 2. — Γ. Κοψιδᾶς, γρ. 20. — Ι. Ἰωσηφίδης, γρ. 20. — Ι. Γεωργαντέλλης, γρ. 20. — Πλοῖ-αρχος Ν. Μυλωνᾶς, γρ. 20. — Σ. Παπαδόπουλος, γρ. 10. — Η. Καζέγλου, γρ. 10. — J. Alisafi γρ. 10. — Κ. Εσατάκης, γρ. 5. — Ἀδελφοὶ Γουλιανίδου, γρ. 5. — Α Ρεχ, γρ. 5. — Κ. Ἀρσόγλου, γρ. 2. — Δ Κεσμέτης, γρ. 5. — Η. Καντιδῆς, γρ. 5. — Ἀνώνομα Ἄνθη, γρ. 25. — Τὸ ὄλον γροσία 300, ὄν τὸ ληφθὲν ἰσοτίμον ἐκ φρ. χρ. 62,85 μετετράπη εἰς δραχ. 83,70.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Μπεμπὸς ἀπέκτησεν ἀδελφάκι, ἀφοῦ ἔγραψε τρεῖς φορές εἰς Ἀθήνας διὰ νὰ ἔλθῃ. — Ἐ λοιπὸν! τὰγαπᾶς τὸ ἀδελφάκι σου; τὸν ἐρωτᾷ ἡ θεία. — Καὶ ὁ Μπεμπὸς: — Ἐγὼ θὰ τ' ἀγαπῶ, θεία... Μόνον οἱ ἄλλοι θέλω... νὰ μὴν τὰγαποῦν.

Ἐν ὄλῳ μέχρι τῆς 27 96ρίου ἐ.ξ. Δρ. 4,575,90

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΑΝΤ. ΚΟΥΛΟΥΡΗΣ Βραβευθεὶς ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Περιπλανώμενος Ἰουδαῖος εἰς τὸν 48ν Διαγωνισμὸν τῶν Ἀύσεων. (Ἴδε Διαπλάσιν τῶν 1903, σελ. 318).

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΤΑ ΕΥΣΗΜΑ ΤΟΥ 1904

Ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ συμπεριληφθοῦν εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Εὐσημῶν τοῦ 1904, λήγοντα μετὰ τοῦ φυλλαδίου τούτου, παρακαλοῦνται νὰ μου στείλουν, συμφώνως μετὰ τὸν Ὀδηγόν, ἀκριβῆ Σημειώσιν περὶ τῶν Εὐσημῶν τὰ ὅποια ἔλαβαν ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου μέχρι σήμερον. Ἡ Σημείωσις πρέπει νὰ εἶνε γραμμένη εἰς ἰταίτερον φύλλον χάρτου (μὴ περιέχον τίποτε ἄλλο ἐκτὸς αὐτῆς) και νὰ ἔχη αὐτὸν τὸν τύπον: «Κατὰ τὸ ἔτος 1904, μέχρι τέλους Νοεμβρίου ἔλαβα ἐν ὄλῳ 15 Εὐσημα ὡς ἑξῆς: Εἰς τὸ 3ον φύλλ. εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν, μετὰ τὸ ψευδώνυμον τάδε, ἔλαβα Εὐσημα... 2 Εἰς τὸ 10ον φυλλ. εἰς τὸν Διαγ. τῶν Ἀύσεων μετὰ τὸ ψευδώνυμον τάδε, ἔλαβα Εὐσημα... 5 Εἰς τὸ 22ον φυλλ. εἰς τὸν Διαγ. Εξεσθαθματος μετὰ τὸν ὄνομα μου ἔλαβα Εὐσημα... 6 Εἰς τὸ 40ον φυλλ. εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μετὰ τὸ ψευδώνυμον τάδε, ἔλαβα Εὐσημα... 2

Τὸ ὄλον Εὐσημα 15 Διαμονὴ και χρονολογία... Ὑπογραφή... Ψευδώνυμον... Αἱ Σημειώσεις εἶνε δεκταὶ μέχρι τῆς 15 Ἰανουαρίου. Ὅσοι ἕως τῆς ἡμέρας ἐκείνης δέν στείλουν Σημειώσιν, δέν θὰ συμπεριληφθοῦν εἰς τὸ Ἀποτελέσματα, ὁσαδήποτε Εὐσημα και ἂν ἔλαβαν.

Ἐπίσης παρακαλῶ ὅσους τυχοῦν ἔχουν κάμη γενικὴν διαλογὴν τῶν Εὐσημῶν τοῦ 1904 (Στατιστικὴν), νὰ μου στείλουν τὰ ἐξαχόμενά των, διότι ἠμποροῦν νὰ μου χρησιμεύσουν.

ΤΟ ΠΡΟΕΚΕΣ ΦΥΛΛΟΝ Ὅσοι δὲν ἐτελείωσαν — χαρά! χαρά! χαρά! — Τὸν τόμον ἐξεδόσαμεν — χαρά! χαρά! χαρά! — Καὶ ἀπὸ τὸ ἐρχόμενον φύλλον ἀρχιζομεν ἔτος και τόμον νέον. Δηλαδή ἕνα ὀλόκληρον μῆ-α προτίθερα ἀπὸ τοὺς ἄλλους θυ-

566. Κεχρομμένον Γνωμικόν.
 Αραιών τρία γράμματα ἐξ ἐκάστης τῶν
 κάτωθι λέξεων καὶ συνδυάζων τὰ λοιπά, καθ' ἣν
 εὐρίσκονται σειράν, σχηματίζουσαν ἀρχαίον ρητόν:
 Σίτος, ἀργία, οὐσία, Νέσρον, Σοῦσα, ἕδιωρ,
 ἄκατος, σάπων, ζένη, τέρας, ἀσπός, Κού-
 θα, Ἰλιάς, ραδινός, ἕρος, σίφων.
 Βοηθή ἀπὸ τοῦ Δουλοῦ δι' τῆς Καρδίας.

567-571. Μαγικός σύνδεσμος.
 Τῆ ἀνταλλαγῆ τριῶν γραμμάτων ἐκάστης
 τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς συνδέσμου, πάντοτε
 τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῆ, ἄλλαι τότε
 λέξεις:

Γραχος, πύργος, εἴθνος ἄφωνος, ἀναρχος
 Βοηθή ἀπὸ τοῦ Δουλοῦ δι' τῆς Καρδίας.

572. Δημιῶδες ἀνιγμὰ, ἑλληποσύμφωνον.
 ιουνη - αη - αι - αια - εο - ε - υει
 Βοηθή ἀπὸ τοῦ Κροταλοῦ.

573. Μαγικόν Γράμμα μετὰ ποιικίλης
 ἀρροστιχίδος ἐξ ἀντιθέτων.

Τῆ ἀνταλλαγῆ δύο γραμμάτων ἐκάστης τῶν
 κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐ-
 τοῦ, σχηματίζουσαν ἄλλα, τόσας λέξεις, καὶ ταύ-
 τας φέρων εἰς τάντιθέτα των εὐρὲ ἄλλας τόσας,
 τῶν ὁποίων τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης, τὸ
 δευτέρον τῆς δευτέρας καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς, νὰ
 σχηματίζουσι Κένταυρον:

Χαλαρός, κῆδισσα, γράμματα, σπάταλος,
 λαμπάς, κόπανος.
 Βοηθή ἀπὸ τῆς Ἀθήνης Καρδίας.

574. Γρύφος παραστατικός.
 Αἰσθητήριον. — Σὺ δέσμος δυνητικός. — Τρο-
 φῆ γλυκεῖα. — Χώρα τῆς Ἑλλάδος. — Γράμ-
 μα. — Πρόσωπον τῆς Ἁγίας Γραφῆς. — Ἄρ-
 θρον. — Ἐπίσημα τῆς πόλεως.
 Βοηθή ἀπὸ τοῦ Περικλοῦ.

Τέλος τοῦ 87ου Διαγωνισμοῦ
 [Ἀπὸ τῶν προσεχούσων ἄρχεται νέος.]

ΑΥΞΕΙΣ

τῶν Ἑνεματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 38-42
 401. Ἄριον (Α, Ρίν.) — 403. Πηνίκα —
 404. Λέμβος - Λέσθος.
 405. ΠΟΘΟΣ 406. ΑΜΑΖΟΝΙΟΣ
 ΚΑΛΩΣ (Μνῆ. Ζήμα. Ὄζον,
 ΚΑΔΟΣ Νόμισμα, Ἰόνιον,
 ΤΙΤΟΣ Σιάμ.) — 407. Ὁ μύ-
 ΠΟΣΩΣ σχος. ἡ Μόσχα. —
 408-412. Τῆ προσθήκη τοῦ Θ: Θαλῆς, ἀθῆ-
 τῆς, θόλος, λάθος (ἢ ἄλλος), ἄνθος. — 413.
 Τρίαινα (τρία - α = τρι - ἕνα). — 414. Γυθ-
 στυν = Γυθῆ ταυτὸν εὐν. - α - ηα = Σέβου τὸ
 γῆρας (Γερανός. ΝΟμός, ΘΥμιατήριον. ΣΟ-
 λων, ΤΗνος, ΝΑνη.) — 415. Ἐν Νικαίᾳ
 ἐγένετο ἡ πρώτη οἰκονομικὴ Σύνοδος. [Ἐν
 Νικαίᾳ ἐγένετο ἐν ε - τωπ, Ρω, τί, ι - κοῦμ ἐν Η-
 κί συν ὀδ, ὡς.]

416. Ἐφημερίς (Ε, σί, μερί.) — 417. Ροδῆ-
 Ρόδη. — 418. Πύρα - ἦπαρ. — 420. Ὁ Κά-
 μιλός, ἡ κάμηλος.

419. Π Τ Α 421. Ι
 Υ Α Λ Π Α Ν
 Ρ Μ Φ Μ Ι Ν Ω Σ
 Σ Ι Κ Ε Α Ι Α Α Σ Β Θ Λ Ο Σ
 Ι Σ Τ ΕΥ Ρ Υ Σ Θ Ε Υ Σ
 Ο Ρ Ο 422. Τῆ ἀνταλλαγῆ
 Σ Ξ Σ διὰ τοῦ Α:
 Π Α Ρ Α 423. Διότι δὲν ἐροροῦσαν ὑποδή-
 Α Ν Α Μ ματα. — 424-425. 1. Γέλα, γά-
 Ρ Α Φ Η λη, ἄλλα, ἄμα, Ζάμα. 2. Ζάμα
 Α Μ Η Ν ἄμα, ὄμμα, κόμμα, κόμη, κόμης,

κόρης κόρος, Κότος, κρίτος, κρίτον Κρότων.
 — 426. ΣΙΑΜ, ΕΚΛΑ, ΜΕΛΙ, ΙΤΡΑ (ΣΕΜΙ-
 ραμι, ΙΚΕΤΙς, ἌΛΛΕπλάλλος, ΜΑΙΑ - ἄρος.)
 — 427. Νεῖο τὸ πραττόμενον. — 428. Ζημίαν
 αἰροῦ μᾶλλον ἢ κέρδος αἰσχροῦ.

429. Πάμοιο; (πᾶ, μῖσοι.) — 430. Ἐδάτο; -
 ἔλαφος. — 431. Διογένης.

432. Ο ΚΤΒΙΣ
 ΟΧΙ ΤΡΩΣ
 ΟΧΙΟΣ ΕΩΣ
 ΙΟΣ ΙΣ
 Σ Σ

434. Πῆτα. — 435. Οὐκ ἔστι σοφίας κτῆμα
 τιμώτερον. — 436-437. 1. Κόδρος, κόρος, κύ-
 ρος, Πύρρος, 2. Ἡπίος, πῖος, πέλος, πῆλος.
 πόρος, Πάρος, πᾶρος. — 438-442. Διὰ τῶν
 Γ, Α: Δεγξ, ἀγελάς, γαλῆ, λαγῶς, γλαυξ.
 — 443. ΚΥΜΟΔΟΚΗ-ΤΙΣΙΦΩΝΗ (Κότος,
 Υίλος, Μεστίας, Ὀβίς, Δάφνη, Ὀλορος,
 Κανόνιον. Ἡ:Η.) 444. Τὸν Ἀρσῆν καὶ τὸν
 λευκάνθη, ἄδικα τὸν κόπο χάνης. — 445. Ὁ
 Ἰππίας ἐνεργήσεν ἐν Ἀθήναις (ὡς ὑπ' ἴα-
 ς - εἶη - ρ - ἄν εἰς ἐν - ἐν α θ' - ν - ἐς.)

446. Πολύδωρος (πολύ, Δῶρος.) — 447.
 Ὀρυξ - ὄρυξ. — 448. Γάμα - γάλα. — 449. Πό-
 ρισμα - Πρίσμος.

450. ΑΘΗΝΑΙ 451 (ἀκυροῦται). —
 Ο Ν 452. — Εἰς τρία - Ἰσ-
 ΓΑΛΛΙΑ 453. — Ἡσάν 48
 ΡΟ Μ Η ἀγορία καὶ 16 κοράσια.
 Τ Σ Ε Α — 454. Τῆ ἀνταλλαγῆ
 Ο Ρ διὰ τοῦ ΚΡΑΤΗΣ Κρα-
 Σ Α Τηρικλῆς, ΠΟλυκράτης,

Σωκράτης, Ἰσοκράτης, Ἰπποκράτης, = ΤΟ-
 ΚΙΟ. 455. ΑΡΧΙΜΗΔΗΣ (Ἀρχιμῆς, Ἀρτος,
 Ἰόχος, Τροία, Σχλαμῆς, Σπάρτη, Γενουμήτης,
 Κλερμῆνης, Παρυσάτις.) — 456. Σοφός Σο-
 φακλῆς, σοφώτερος Εὐριπίδης, ἀνδρῶν δὲ πάν-
 των σοφώτατος Σωκράτης. — 457. Ἀργός μὴ
 ἴσθι μὴδ' ἂν πλουτῆς.

458. Κερῆσιον (κέρως, ἴον.) — 459. Ἀθῆναι
 (Α, Θῆ, ναί.) — 460. Κόρη - ὄρη.

461. ΑΥΓΕΙΑΣ 462-463. 1. Πᾶν, ἔν,
 Υ Ε Α Ω ἐν, δέν, δέ, ἦτέ, ὠρδέ,
 ΓΕΡΑΝΟΣ μῆδεν. 2. Πάν, πᾶν,
 Ε Α Α Σ πᾶς, δέ, δός, ὀδός, οὐ-
 ΙΑΝΑΣΣΑ δός, οὐδόν, οὐδέν. —
 Α Ο Σ Ν 464. ΜΑΙΑΝΔΡΟΣ
 Σ Ω Σ Σ Α Ν Η (Αἶνος, Ἰανός, Νομάς,
 Ἀρδανός, ρανίς, ὄνομα, Σίρα.) — 465-469.
 Ὄρφνης, σκόμβρος, δόλος, ρόμβος, θρόνος.
 — 470. ΜΗΔΕΝ ΑΓΑΝ (Μέγας, Ἡμέρα, Δει-
 λός, Ἐρχομα, Νέος, Ἀραίος, Γλυκός, Ἀρά,
 Νοθρός.) — 471. Μισθός ἀρετῆς ἑπαιτός. —
 472. Ἡ Διαπλάσις εἶνε περιοδικὸν ἑβδομα
 διαίτην. (Ἰδιὰ πλάς εἰς ι - ναί περὶ φθῆ - κον-
 ἑβδομα δι' αἰῶν.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτά 10, διὰ δὲ τὸν συνδρομικὸν μὲν
 λεπτά 6 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δι' ἃ καὶ αἱ
 ἀγωνίαι τῶν 10 πληροῦνται ὡς νὰ ἦσαν 10 λέξεις.]

Τὸ Ἰαπωνικὸν Χρυσόβουλον γνωρίζει πρό-
 τὸ Φίλημα Σκιάς, ὅτι θέλει ἀποστείλῃ τὸ
 αἰτηθὲν ἀμέσως μετὰ τὸ τέλος τοῦ Ρωσοῖα-
 πωνικοῦ πολέμου. (Δ, 151)

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα ταχυδρο. δελ-
 τάρια πανταχόθεν. — Jeanette L. Prossa-
 lentis, Oltenitza, Roumanie. (Δ, 152)

Εὐχομαι ἐγκαρδίως τῇ Ζουλέικα καλὰς προό-
 δους. — Γάτος τῆς Ἀνατολῆς. (Δ, 153)

**ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ**

Βιβλία τετρατά, μορφωτικά κα-
 θητικά ἐκδοθέντα ὑπὸ τῆς «Δια-
 πλάσεως τῶν Παίδων».

Ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης (60 εἰ-
 κόνες) ἄδειος φρ. 6. Ὀλίγα ἀντίτυπα ἐπὶ
 χάρτου πρώτης ποιότητος: φρ. 7.

Τὸ Βιβλίον τῆς Συμπεριφορᾶς,
 φρ. 0.60.

Τὸ Θῦμα τοῦ Φθόγου (20 εἰκόνες)
 φρ. 3.50.

Λεύκωμα Μικρῶν Μυστικῶν (25
 τετράδια μετὰ πίνακα καὶ ἐξώφυλλον) φρ. 3.
 Δέση 15 τετραδίων φρ. 2.
 Δέση 7 τετραδίων φρ. 1.

Ἐκαστον τετράδιον ἰδιαιτέρως φρ. 0,15.

Οἱ Μαθηταὶ τοῦ Εὐσεβίου φρ.
 1,50.

Ἡ Μάρουσα (21 εἰκόνες) φρ. 3,50.

Ἡ Μοῦσα τῶν Παίδων (ποιήματα)
 φρ. 1,50.

Ἡ Νίνα (20 εἰκόνες) φρ. 3,50.

Παιδικοὶ Διάλογοι (Κουρτίδου)
 Σειρὰ Α' φρ. 1,20. — Σειρὰ Β' φρ. 1,20.

Παιδικὸν Θέατρον (Σενοπούλου)
 φρ. 2.

Παιδικὸν Πνεῦμα (3 τομίδια) ἑκα-
 στον φρ. 0,50. Χρυσόδετα τὰ 3 ὅμοι,
 φρ. 2,50.

Πρόας δ Νικίου (24 εἰκόνες) φρ.
 3,50.

Ὁ Πυρετοπώλης (24 εἰκόνες) φρ.
 3,50.

Ἐπὶ Πατρίδος (25 εἰκόνες) ἄδειον
 φρ. 3,50. χρυσόδ. φρ. 5.

Ὁ Φώτης. Ἐμμετρον Διήγημα ὑπὸ
 Χρ. Σαμαρταίου, φρ. 0.60.

ΤΟ ΣΗΜΑ
 ΤΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ
 ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Καρφίς ἐξ ἀργύρου ἐπιχρυ-
 σωμένη, μετὰ κομμηματα
 μαύρα, κομμοτάτη.

Τιμᾶται φρ. 3. — Ταχυδρο-
 μικῶς φρ. 3,50. — Διὰ τὸ
 ἔξωτερον φρ. χρ. 3, ἀνευ
 προσθήκης ταχυδρομικῶν.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΕΝΔΕΚΑΤΟΥ ΤΟΜΟΥ

ΤΗΣ Β' ΠΕΡΙΟΔΟΥ